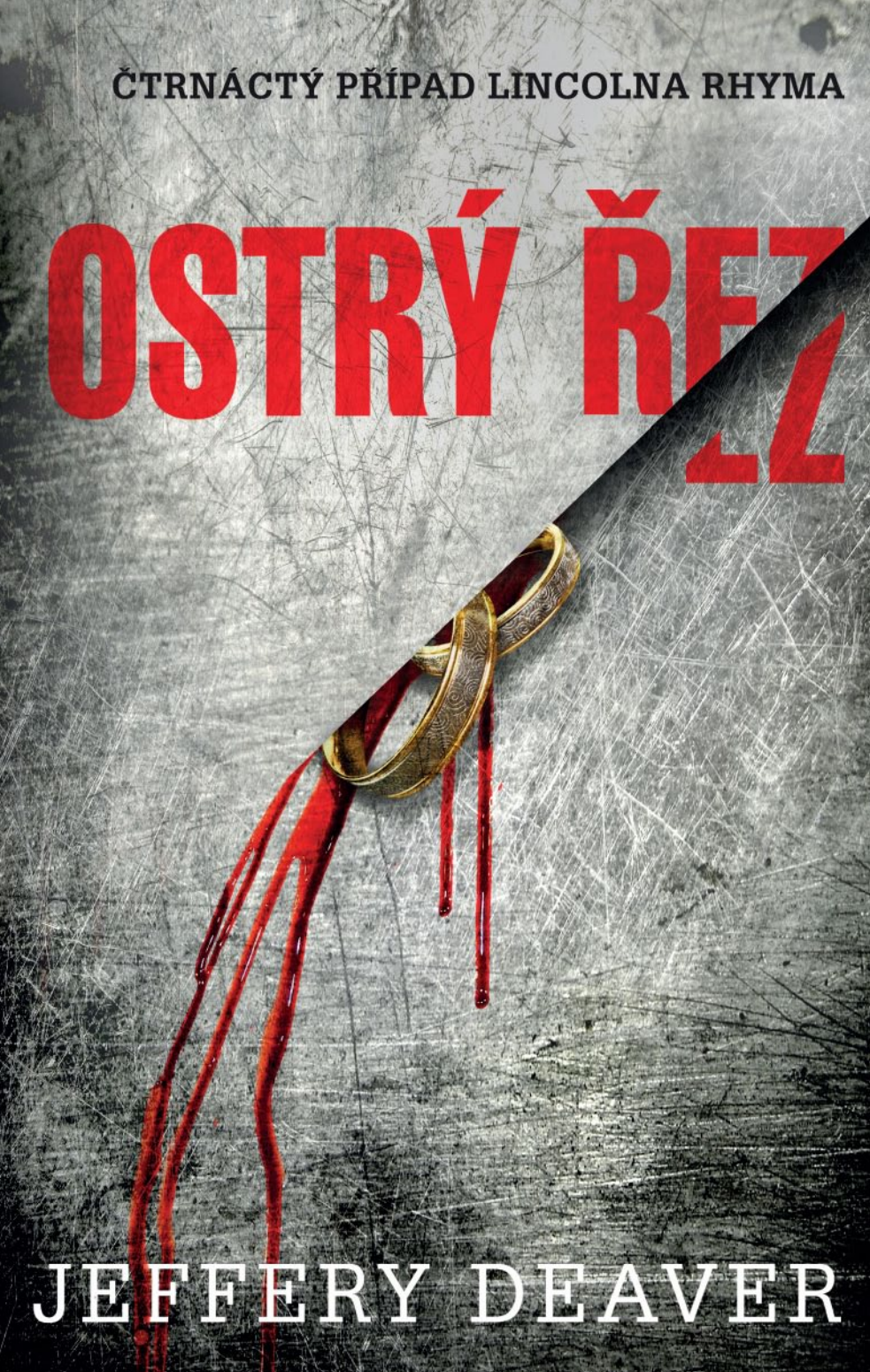
ČTRNÁCTÝ PŘÍPAD LINCOLNA RHYMA

OSTRÝ ŘEZ

JEFFERY DEAVER

OSTRÝ ŘEZ

JEFFERY DEAVER

2018

Copyright © Gunner Publications LLC 2018
Translation © 2018 by Jiří Kobělka

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE CUTTING EDGE
vydaného nakladatelstvím Hodder & Stoughton, Londýn 2018,
přeložil Jiří Kobělka
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Jiří Popiolek
Korektura: Milena Nečadová a Iveta Muchová
Sazba písmem MinionPro: Dušan Žárský
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2018

ISBN: 978-80-7498-299-6

Spatřil jsem v mramoru anděla a tesal jsem tak dlouho,
až jsem ho osvobodil.

– Michelangelo

DÍL 1
ROZVRŽENÍ

sobota 13. března

KAPITOLA 1

„Je to bezpečné?“

William se nad tím krátce zamyslel. „Bezpečné? Proč by to nemělo být bezpečné?“

„Jenom se ptám. Je to tu nějaké opuštěné.“ Žena se rozhlédla po chabě osvětleném a umouněném vestibulu. Na podlaze leželo prastaré linoleum, které bylo tak prošlapané, že vypadalo jako zbroušené smirkovým papírem. Stáli před výtahem úplně sami. Dům se nacházel přímo uprostřed Diamantové čtvrti v manhattanském Midtownu. Byla sobota, židovský šabat, a v mnoha prodejnách a firmách proto měli zavřeno. Březnový vítr svištěl a úpěl.

„Podle mě nám nic nehrozí,“ řekl William snoubence. „Straší tu jen trochu.“

Snoubenka se usmála, ale její výraz se rychle rozplynul.

Opuštěné to tady je, jen co je pravda, pomyslel si William. A taky ponuré. Typická kancelářská budova, které se v Midtownu stavěly… kdy vlastně? Ve třicátých, čtyřicátých letech? Ale určitě není nebezpečná.

Horší je, že tu dost věcí nefunguje. Kde je sakra ten výtah?

„Neboj,“ řekl William. „Tohle není jižní Bronx.“

„Tys v jižním Bronxu nikdy nebyl,“ namítla tiše Anna.

„Jednou jsem tam byl na zápase Yankees.“ Kdysi přes jižní Bronx denně projížděl metrem, ale o tom se Anně nezmínil.

Zpoza tlustých kovových dveří se ozývalo skřípění soukolí a sténání kladek. Výsledný zvuk působil strašidelně.

Výtah. Vlastně ano, *ten* možná bezpečný není. Ale šance, že by Anna mohla pěšky vyjít tři křídla schodů, byla prakticky nulová. Jeho snoubenka, čiperná blondýna se širokými rameny, byla díky návštěvám fitness centra a okouzlující posedlosti sytě rudým náramkem Fitbit ve skvělé kondici. Neměla tedy problém s fyzickou námahou, ale jak se kdysi vyjádřila, holky v podobných budovách zkrátka po schodech nechodí.

I kdyby sem zavítaly z radostných důvodů.

Pragmatičnost vystrčila hlavu – už opět. „Určitě je to dobrý nápad, Billy?"

William na to byl připraven. „Samozřejmě."

„Vždyť je tak drahý!"

To se nedalo popřít. William si však doma všechno prostudoval a věděl, že za svých šestnáct tisíc dolarů získá opravdovou kvalitu. Drahokam, jímž měl pan Patel osadit snubní prsten z bílého zlata, určený pro Annin krásný prsteníček, byl skutečný unikát: jedenapůlkarátový diamant s princessovým brusem a barvou třídy F, tedy prakticky bezbarvý krystal blížící se ideálnímu D. Rovněž jeho čistota byla téměř dokonalá – byl zařazen do kategorie IF, což znamenalo, že obsahuje jen velmi malé nečistoty (pan Patel jim vysvětlil, že se jim říká „inkluze"), které odhalí jedině odborník při velkém zvětšení. Nebyl to dokonalý ani nikterak obrovský kámen, ale stále to byl nádherný kus uhlíku, který při pohledu přes lupu pana Patela vyrážel člověku dech.

A co bylo nejdůležitější: Anna se do něj zamilovala.

William málem vyhrkl: „Svatbu má člověk jen jednou," ale díkybohu se dokázal včas zarazit. Protože v jejím případě to sice pravda byla, avšak v jeho případě nikoliv. Anně jeho minulost nevadila, nebo mu přinejmenším neposkytla žádný důvod myslet si opak, ale rozhodně bylo jistější tohle téma nevytahovat

(i proto se jí před chvílí nezmínil, že pět let dojížděl metrem do Westchesteru).

Kde je ksakru ten výtah?

William Sloane znovu stiskl tlačítko, ale to už bylo prosvětlené. Oba se jeho pošetilému kroku zasmáli.

Za nimi se otevřely vchodové dveře a do budovy vstoupil muž. Nejdřív z něj byla vidět jen silueta na pozadí kalného světla od prosklených dveří. William pocítil chvilkový neklid.

Je to bezpečné…?

Možná se před pár minutami se svým ujištěním unáhlil. Koneckonců měla mít Anna za deset minut na prsteníčku věc stejné hodnoty, jakou lidé běžně skládají coby zálohu na dům. Rozhlédl se a znepokojeně konstatoval, že nikde nevisí bezpečnostní kamery.

Když ovšem muž došel až k nim, příjemně se usmál, kývl na pozdrav a dál si četl textové zprávy v mobilu. Měl světlou kůži, tmavou bundu a pleteného kulicha; v jedné ruce držel kromě telefonu látkové rukavice, které byly v tomto nezvykle mrazivém březnovém dni nezbytné, a v druhé ruce kufřík. Zřejmě v této budově pracuje… nebo si jde i on vybrat u Patela prstýnek pro snoubenku. Každopádně nepředstavuje žádnou hrozbu. Navíc William taky chodil do fitka a taky byl závislý na fitbitu, takže měl skvělou formu, a takhle velkého chlapa by dokázal sejmout. Předpokládal, že podobným fantaziím se čas od času oddává každý normální muž.

Výtah konečně dorazil a dveře se skřípavě otevřely. Muž gestem vyzval oba snoubence, aby nastoupili jako první.

„Prosím." Jeho hlas měl zvláštní přízvuk, který William nedokázal zařadit.

„Díky," řekla Anna.

Přikývnutí.

Na třetím podlaží se dveře otevřely a muž znovu ukázal dlaní. William místo odpovědi kývl, vystoupili s Annou z výtahu

a zamířili ke kanceláři firmy Patel Designs, která se nacházela na konci dlouhé tmavé chodby.

Jatin Patel byl zajímavý muž, imigrant ze západoindického Súratu, což bylo centrum diamantového průmyslu v Indii – a dnes už i na celém světě. Když u něj byli před pár týdny poprvé, aby si něco objednali, Patel se trochu rozpovídal. Vysvětlil jim, že obrovské množství diamantů se dnes brousí a leští právě tam, v takzvaných „kotelnách" – v malých továrnách připomínajících obytné domy, horkých, zaprášených a velmi špatně větraných. V New Yorku, Antverpách nebo Izraeli už se prý brousí jen nejkvalitnější diamanty. Patel se díky své zručnosti dokázal vyšvihnout nad řady ostatních brusičů – v Súratu jich pracují tisíce – a naspořit dostatek peněz na to, aby mohl přesídlit do Spojených států a otevřít si tady prodejnu.

Dnes prodával šperky a diamanty koncovým zákazníkům – například nastávajícím manželům Sloaneovým –, ale v branži ho stále znali především jako člověka, který dokáže ze surových kamenů vybrousit diamanty špičkové kvality.

Williama Patelovo povídání o diamantové branži fascinovalo – a stejně tak ho fascinovalo, že se Patel občas v reakci na jeho zdánlivě nevinné otázky odmlčí nebo zavede řeč jinam. Předpokládal, že svět diamantů je v mnoha směrech utajený a plný stínů. Stačí se podívat na „krvavé diamanty" – na drahé kameny, které v Africe těží váleční magnáti a teroristé, aby ze zisků financovali své úděsné zločiny. (Diamant, který hodlal koupit William, byl opatřený certifikátem, že byl vytěžen etickým způsobem. William si však musel klást otázku, do jaké míry se může na pravdivost tohoto tvrzení spolehnout. Byla například dušená brokolice, kterou si dali včera k večeři, opravdu organická, jak hlásal štítek z lokální prodejny?)

Podvědomě vnímal, že muž, který s nimi jel ve výtahu, se zastavil u dveří vedle Patelovy kanceláře a stiskl tlačítko interkomu.

Takže je to v pořádku.

William si v duchu vyhuboval za nepodložené obavy a stiskl zvonek do firmy Patel Designs. „Ano?“ ozvalo se v reproduktoru. „Kdo je tam? Pan Sloane?“

„Ano, to jsme my.“

Dveře cvakly a oni vešli dovnitř.

V tom okamžiku blesklo Williamu Sloaneovi cosi hlavou. Stejně jako v mnoha starých budovách byly i zde nade všemi dveřmi prosklené vodorovné světlíky. V této budově je z bezpečnostních důvodů chránily tlusté mříže. Světlík nad Patelovými dveřmi zářil, což prozrazovalo, že se uvnitř svítí. Světlík nad sousedními dveřmi, u nichž právě stál jejich spolucestující z výtahu, však vrhal do chodby jen tmu.

V téhle firmě mají zavřeno.

Ne!

Za nimi se náhle ozvaly kroky. William hekl, zprudka se otočil a viděl, jak se muž s kuklou na hlavě řítí přímo na ně. Doběhl až k nim a hrubě je nastrkal do malé místnosti, kde seděl za pultem Patel. Pohyboval se tak rychle, že Anna klopýtla, ztěžka dopadla na zem a dala se do křiku. William se otočil, ale vzápětí ztuhl, protože na něj muž mířil černou pistolí.

„Ježíšikriste, ne! Prosím vás!“

Jatin Patel navzdory věku a objemnému pasu rychle vstal a začal se přesouvat ke stolu, zřejmě aby stiskl nouzové tlačítko. Daleko se však nedostal. Útočník se bleskurychle natáhl přes pult a udeřil ho pažbou do tváře. Ozval se děsivý zvuk. William uslyšel prasknutí kosti.

Patel vykřikl. Jeho už tak popelavá kůže zešedla ještě víc.

„Poslyšte,“ řekl William, „můžu vám dát peníze. Ten náš prsten si klidně nechte.“

„Vezměte si ho!“ přizvukovala Anna. Otočila se k Patelovi. „Dejte mu ho. Dejte mu, co chce.“

Útočník odtáhl ruku s pistolí a opakovaně jí začal bít Patela

do tváře. Obchodník s diamanty sténal, prosil ho, ať přestane, a bezmocně přitom sklouzával k podlaze. „Seženu vám peníze!“ mumlal. „Spoustu peněz! Dám vám, co budete chtít! Hlavně už, prosím vás, přestaňte!“

„Nechte ho na pokoji!“ křičela Anna.

„Ticho!“ Útočník se rozhlédl po místnosti. Rychle zajel pohledem ke stropu, odkud na ně shlížela bezpečnostní kamera. A pak si prohlédl pult, stůl za ním i několik potemnělých místností vzadu.

William k němu natáhl ruku, rozevřel dlaň, aby mu dal najevo, že ho nechce ohrozit, a přistoupil blíž k Anně. Uchopil snoubenku kolem pasu a pomohl jí vstát. Cítil, jak se chvěje.

Útočník vytrhl ze zdi kabel vedoucí k lustru. Vytáhl z kapsy odlamovací nůž a vysunul palcem čepel. Odložil pistoli, rozřízl kabel na dva dlouhé kusy a jeden podal Anně. „Spoutej mu ruce,“ řekl a kývl na Williama. Zase ten přízvuk. Evropa? Skandinávie?

„Poslechni ho,“ vybídl William jemně snoubenku. „To je v pořádku.“ Odmlčel se a šeptem dodal: „Mohl nás zastřelit. Ale to on nechce. Klidně mi spoutej zápěstí.“

„Pevně.“

„Ano, udělá to pevně.“

Anna třesoucíma se rukama poslechla.

„Teď si lehni.“

William se položil na podlahu.

Bylo samozřejmé, že se útočník nejprve pokusí eliminovat největší hrozbu – tedy jeho. Jakmile to učinil, letmo pohlédl na Patela, spoutal zápěstí Anně a odhodil ji na podlahu vedle Williama tak, že k sobě leželi obrácení zády.

Williamovi bleskla hlavou myšlenka mrazivá jako bystřina v zimě. Uvědomil si, že si útočník nasadil kuklu před vstupem do prodejny, aby ukryl svou tvář před kamerami.

Jenže předtím ji na hlavě neměl. Potřeboval totiž, aby mu

vstup do Patelovy prodejny umožnili jeho zákazníci. Nejspíš čekal, až snoubenecký pár vstoupí do budovy a dovede ho ke dveřím firmy, která se jevila jako ideální cíl loupežného přepadení.

Bezpečnostní kamera v Patelově kanceláři jeho obličej nezachytí.

William s Annou by ho však mohli policii popsat.

Což znamenalo jediné: Lupič je spoutal jen proto, aby se nevzpouzeli, až je bude zabíjet.

Muž v kukle se teď postavil přímo nad ně a zadíval se na ně.

„Prosím vás…“

„Pst.“

William se začal modlit. Jestli se to má stát, ať nás zastřelí. Bude to rychlé a bezbolestné. Podařilo se mu s námahou zvednout hlavu a podívat se nahoru. Viděl, že útočník nechal pistoli na pultu.

Vtom se k nim přikrčil a uchopil nůž.

William stále ležel zády k Anně. Vzlykl a natáhl ruku, jak nejdál to šlo. Konečně nahmatal její dlaň. Přemýšlel, jestli je to levá ruka a jestli se teď láskyplně nedotýká právě levého prsteníčku, na němž se měl už zakrátko vyjímat jedenapůlkarátový diamant s princessovým brusem, jen s nepatrnými nečistotami a téměř bezbarvý.

KAPITOLA 2

Toto byl jeho život.

Dnešek byl zcela typický. Vstát v šest hodin – v sobotu ráno, věřili byste tomu? Pomoct matce vyklidit všechny regály ve spíži a v kuchyni, aby mohla vygruntovat a položit na ně nový voskovaný papír. A pak umýt auto – zrovna v tenhle sychravý a ponurý den! Rozloučit se s matkou a otcem a vypravit se vlakem z jejich domu v Queensu až kamsi do Brooklynu, aby tam vyřídil pochůzku pro pana Patela.

A nakonec dalším vlakem na Manhattan a začít leštit kameny, které tam na něj čekají. Právě seděl v soupravě, jež kodrcavě mířila na sever.

Sobota. Den, kdy si všichni ostatní dávají pozdní snídani a chystají se do divadla, do kina… nebo do muzea.

Případně do galerie.

Není to nespravedlnost?

Jenže on na zábavu kašle. Vimal Lahori by byl docela spokojený ve vlhkém sklepě jejich rodinného domku v Queensu – vlastně by mu tam bylo úplně nejlíp.

Ovšem tahle varianta bohužel na stole neleží.

Přitáhl si tmavě šedou vlněnou bundu pevněji k tělu a pohupoval se v rytmu jedoucí soupravy. Dvaadvacetiletý Vimal byl hubený a nepříliš vysoký. Do současné výšky sto šedesáti pěti

centimetrů dorostl už na základní škole, kdy měl nad ostatními kluky zhruba dvouletý náskok, jenže pak ho všichni ostatní dohnali nebo překonali. Protože však chodil na etnicky rozmanitou střední školu, kde byla hispánská, východoasijská nebo jihoasijská jména běžnější než černošská či anglosaská, byla laťka položená nízko, a on rozhodně nepatřil k nejmenším. Což ovšem neznamenalo, že mu občas někdo nedal nakládačku – nejčastější příčinu ústrků přitom představovala skutečnost, že se jeho rodina přistěhovala z Kašmíru, tedy z regionu, na který si činili nárok dva rivalové, Indie a Pákistán. Vimal se pokládal za jediného kluka na světě, kterého někdo zmlátil kvůli pohraničnímu sporu (ironií osudu to měli na svědomí dva vytáhlí čtvrťáci, kteří měli být kvůli svému náboženskému přesvědčení – jeden byl muslim a druhý hinduista – sami zapřisáhlými nepřáteli).

Drobné šrámy se však zahojily a na konflikt se rychle zapomnělo, zejména proto, že Vimal rozhodně nepatřil ke kašmírským národovcům (vlastně si ani nebyl jistý, kudy vedou hranice jeho domoviny). A ještě důležitější bylo, že se na fotbalovém hřišti dokázal pohybovat jako včelka přelétající z květu na květ; schopnost ovládat mičudu má vždycky navrch nad geopolitikou.

Vlak se přiblížil ke stanici na Dvaačtyřicáté ulici. Kola začala skřípět a do soupravy pronikl slaný kouřový zápach. Vimal se uvolnil a nakoukl do papírové tašky, kterou si nesl s sebou. Obsahovala šest kamenů. Vytáhl jeden, velký asi jako pěst. Hrál šedými a tmavě zelenými barvami a byl žíhaný křišťálem. Na jedné straně vznikla po prasknutí hladká plocha, druhý konec byl zakulacený. Každý kámen na zeměkouli, velký či malý, se dá proměnit v něco jiného, a když umělec trochu přemýšlí a má špetku trpělivosti, dokáže poznat, co by se z něj mělo stát. V tomto případě to bylo naprosto zjevné: Vimal okamžitě uviděl v kameni ptáčka, jak tiskne křídla k tělu a sklápí hlavičku,

aby se chránil před zimou. Dokázal by ho vysochat za jediný den.

Dnešek však tím dnem nebyl.

Dnešek byl vyhrazený pro práci. Pan Patel byl velmi nadaný muž. Mnozí lidé ho označovali za génia a Vimal věděl, že je to pravda. Jenže kvůli své genialitě byl pan Patel zároveň velmi náročný na ostatní. Vimal musel dokončit zakázku pro Abingtonovy. Čtyři kameny, plus minus po čtyřech karátech. Věděl, že mu práce potrvá dobrých osm hodin a že stařík – Patelovi bylo pětapadesát let – výsledek Vimalova snažení důkladně zkontroluje pod zvětšovacím sklem. A pak mu nařídí pár úprav. A pak několik dalších.

A dalších a dalších a dalších…

Dveře soupravy se otevřely a *Osamělý ptáček v lednu* putoval zpět do papírové tašky – Vimal dal už teď jméno soše, která nikdy neměla vzniknout. Zamířil přes nástupiště k východu a začal stoupat po schodech na ulici. Ještě že je sobota, spousta ortodoxních prodejen má zavřeno a Diamantová čtvrť dnes bude poklidnější než v pracovní dny, zvlášť v téhle březnové slotě. Ruch v ulicích někdy dohánět Vimala k šílenství.

Ve chvíli, kdy odbočil na Sedmačtyřicátou ulici, Vimal instinktivně zpozorněl – stejně jako prakticky všichni ze stovek zdejších zaměstnanců. V této ulici se majitelé zdráhali své zboží příliš halasně propagovat. Jistě, i zde se v názvech firem a prodejen často vyskytovala slova „klenotnictví", „diamanty" a „drahokamy", ovšem luxusnější podniky i těch pár významných brusíren diamantů, které ve městě ještě zbyly, se raději schovávaly za nějakým méně nápadným názvem typu „Elijah Findings", „West Side Collateral" nebo „Specialties In Style".

Každý den proudily do těchto prodejen a brusíren diamanty či drahé kameny v hodnotě stamilionů dolarů. A každý aspoň trochu schopný lupič na světě to věděl. A zároveň věděl, že nejčastější a nejspolehlivější způsob, jak drahokamy, zlato, platinu

a dokončené šperky přepravovat, nepředstavují pancéřované vozy (každodenních zásilek bylo příliš mnoho, takže by se provoz obrněnce nevyplatil) ani hliníkové kufříky připevněné pouty k zápěstí (jsou strašlivě nápadné a každý doktor vám potvrdí, že rámovou pilou se dá ruka přeřezat za necelých šedesát vteřin, a pokud člověk použije motorovku, jde to ještě rychleji).

Kdepak, nejlepší formou přepravy cenných předmětů byl způsob, který Vimal realizoval právě teď. Prostě se normálně oblékl – džíny, tenisky, triko s nápisem *Buď pořád divnej a jdi dál*, vlněná bunda –, popadl umazanou papírovou tašku a vyrazil do terénu.

Přitom dbal rad svého otce – který se sám kdysi živil jako brusič – a neustále se po očku rozhlížel, jestli si někdo příliš nevšímá tašky v jeho ruce nebo jestli se k němu někdo nepřibližuje, a jeho tašku naopak okatě neignoruje.

Moc velkou hlavu si z toho však nedělal; i během méně rušných dní, jako byl dnešek, totiž na ulici hlídkovali strážci. Vypadali neozbrojení, ale za opaskem měli zastrčené revolvery nebo automaty. Vimal teď kývl na jednu takovou ženu, která postávala před nedalekým klenotnictvím; na Afroameričanku s krátkými fialovými vlasy s kučeravou texturou, kterou Vimal obdivoval, protože netušil, jak se dá podobného vzhledu docílit. On sám pocházel z etnické skupiny, kde se na účesy příliš nehledělo (všichni měli husté černé vlasy, jen někdo kudrnaté víc a někdo míň), a tak ho tato úprava fascinovala. Přemýšlel, jak by se dala vytesat do kamene.

„Ahoj, Es," oslovil černošku a kývl.

„Nazdar, Vimale. Dneska je sobota. To ti šéf nedává žádný volno? Tak to máš fakt blbý."

Vimal pokrčil rameny a nasadil lítostivý úsměv.

Černoška se podívala na tašku, která klidně mohla obsahovat šestici drahokamů s rukopisem Harryho Winstona v celkové hodnotě deset milionů dolarů.

Vimal cítil pokušení zavtipkovat, že má v tašce jen arašídové máslo a džem. Černoška by se tomu nejspíš zasmála. Jenže vtipkovat na Sedmačtyřicáté ulici bylo tak trochu mimo mísu. Celá Diamantová čtvrť nápadně postrádala smysl pro humor. Jako by samotná hodnota diamantů – a možná ještě víc jejich omamná návykovost – diktovala seriózní ráz celé branže.

Vimal vstoupil do budovy, kde pracoval pan Patel. Nikdy nečekal na Nesnesitelný výtah – fantastický artefakt jako vystřižený z Harryho Pottera, popsal ho Adeele, která se tomu smála –, ale rovnou vyrazil do schodů. Na jeho ohebné tělo jako by nepůsobila zemská přitažlivost; nohy měl silné a plíce vytrénované z fotbalových hřišť.

Když se ocitl na chodbě, všiml si, že čtyři z osmi světel pořád nesvítí. Jako už mnohokrát předtím se i nyní podivil, proč si pan Patel, který se musel topit v penězích, někde nenajde luxusnější prostory. Možná v tom byla sentimentalita. V této kanceláři pracoval už třicet let – založil ji v době, kdy celé patro obývali jen brusiči diamantů. Dnes patřil k pouhé hrstce výrobců, kteří v budově zůstali. V zimě tady byla zima, od června do září horko a prašno. A páchlo to tu zatuchlinou. Pan Patel neměl klasický salon, kde by své výtvory vystavoval, a jeho „továrnu" představovala obyčejná dílna umístěná v menší ze tří místností. Vzhledem k tomu, že produkoval malý počet drahokamů vysoké kvality, potřeboval k životu jen dvě brusné desky a dvě štípačky. Mohl se přesunout kamkoliv.

Pan Patel se však Vimalovi nikdy nesvěřil, proč v budově zůstává; nesvěřoval se mu totiž nikdy s ničím. Mluvil s ním jen o tom, jak správně držet tmelku, jak upevňovat kameny při broušení základního tvaru nebo kolik diamantového prášku je třeba smíchat s olivovým olejem před leštěním malých plošek.

V polovině cesty ke kanceláři se Vimal zarazil. Co je to za vůni? Připomínala mu čerstvý nátěr. Zdi na tomto patře už léta

potřebovaly výmalbu, jenže on nikde neviděl žádné stopy po řemeslnících.

I během týdne bylo navíc těžké sehnat kohokoliv na údržbu čehokoliv. A že by sem někdo přišel v pátek večer nebo v sobotu malovat?

Vimal pokračoval ke dveřím. Kanceláře tu měly dveřní světlíky, jenže ty byly samozřejmě zamřížované a on viděl, že se v prodejně pana Patela míhají stíny. Možná to byli zákazníci – milenecký pár, který za panem Patelem docházel kvůli speciálnímu snubnímu prstenu. William Sloane a Anna Markamová. Vimal si jejich jména pamatoval, poněvadž mu oba připadali nesmírně příjemní, a když naposledy odcházel z prodejny, dokonce se mu představili – jemu, obyčejnému pochůzkáři. Příjemné chování se jim nedalo upřít, ale zároveň byli neskutečně naivní. Kdyby peníze, které se chystali zaplatit za jedenapůlkarátový diamant, investovali rozumně, mohli z nich jednou uhradit univerzitní školné svého prvorozeného dítěte. Vimal je pokládal za oběti diamantové kliky.

Kdyby se on sám měl někdy oženit s Adeelou – ačkoliv tato otázka zatím nepřišla na přetřes, ani zdaleka ne –, koupil by jí místo snubního prstenu ručně vyřezávané houpací křeslo. Nebo by jí něco vysochal. A kdyby přece jen trvala na prstýnku, udělal by jí něco z lapisu, něco s motivem liščí hlavy, což bylo z nějakého důvodu její oblíbené zvíře.

Zadal do bezpečnostního zámku kód.

Vstoupil dovnitř, ale v polovině kroku se zarazil a zalapal po dechu.

Jeho pozornost okamžitě upoutaly tři věci. Za prvé těla muže a ženy – Williama a Anny – v pokroucené a strašidelné poloze, jako by oba zemřeli v ukrutných bolestech.

Za druhé kaluž krve, která se rozlévala do prostoru.

A za třetí nohy pana Patela. Zbytek těla Vimal neviděl, jen jeho ošoupané boty obrácené špičkami vzhůru. Nehýbaly se.

Z dílny nalevo od hlavní místnosti vyšel jakýsi muž. Na hlavě měl nasazenou kuklu, avšak řeč jeho těla prozrazovala, že ho Vimal vyrušil.

On i Vimal zůstali nehybně stát.

Vetřelec pak postavil na zem kufřík, který držel v ruce, vytáhl z kapsy pistoli a namířil. Vimal se instinktivně otočil, jako by se mohl vyhnout kulce, a zvedl ruce, jako by ji mohli zastavit.

Z hlavně vyšlehl záblesk, a rána Vimala ohlušila. V břiše a boku se mu rozlila spalující bolest.

Odpotácel se do špatně osvětlené, zaprášené chodby a hlavou mu projela neodbytná myšlenka: Tohle místo je na smrt strašně smutné a obyčejné.

KAPITOLA 3

Do města se nevrátil včas.

Ke svému zklamání.

Lincoln Rhyme namířil vozík Merits Vision – šedý s červenými nárazníky – do vchodových dveří svého domu v západním Central Parku. Kdosi kdysi poznamenal, že toto místo evokuje ducha Sherlocka Holmese, a to hned ve dvou směrech: za prvé by se tato stará pískovcová stavba krásně vyjímala ve viktoriánské Anglii (z této éry koneckonců i pocházela) a za druhé salon v přední části domu přetékal tolika kriminalistickými nástroji a přístroji, že by slavný britský detektiv nevycházel z údivu.

Za dveřmi se Rhyme zastavil a počkal na Thoma, svého štíhlého, ale svalnatého ošetřovatele, který nejprve musel zaparkovat bezbariérový Mercedes Sprinter ve slepé uličce za domem. Když Rhyme ucítil na tváři chladný vzduch, vytočil se na vozíku a drcl do dveří, aby je přivřel. Dveře se však opět otevřely. Ačkoliv byl Lincoln Rhyme od krku dolů ochrnutý, během let se naučil velmi dobře používat všemožné technologické vychytávky a vymoženosti určené pro lidi s jeho postižením: uměl to s touchpadem, ovládal systémy rozpoznávání pohybu očí a hlasu, dokázal využívat protetiku a tak dále. Díky operacím a implantátům se mu navíc částečně vrátila hybnost do pravé ruky. Mnoho prachobyčejných mechanických úkonů, od zavírání dveří až po – pokud měl uvést zcela náhodný příklad –

otevírání lahví s jednosladovou skotskou, však zůstávalo mimo rozsah jeho působnosti.

Po chvíli se konečně dostavil Thom a zavřel dveře. Sundal Rhymovi bundu – kriminalista odmítal „nosit" deku, aby neprochladl – a odchvátal do kuchyně.

„Co oběd?"

„Nechci."

„Myslel jsem to jinak," houkl z kuchyně ošetřovatel. „Chci vědět, co si dáš k obědu."

„Nic."

„To není správná odpověď."

„Nemám hlad," zabručel Rhyme. Nemotorně sebral televizní ovladač a pustil zprávy.

„Musíš jíst," trval na svém Thom. „Aspoň polívku. Venku byla zima. Takže polívku."

Rhyme se zašklebil. Jistě, jeho zdravotní stav byl vážný a určité věci, například tlak na kůži nebo zadržování tělesných funkcí, mohly mít nebezpečné důsledky. Hlad ovšem k potenciálním rizikovým faktorům nepatřil.

Ošetřovatel byl prostě kvočna.

Po chvíli však Rhyme ucítil ve vzduchu aromatickou vůni. Ta Thomova polívka bude asi moc dobrá.

Obrátil pozornost k televizi, na kterou se jinak díval jen zřídka. Obvykle ho zajímala nějaká konkrétní reportáž, což byl i tento případ: chtěl se podívat na zprávu o zklamání, které mu připravila cesta do Washingtonu, odkud se s Amélií Sachsovou před chvílí vrátili.

Na obrazovce však nenaskočil zpravodajský kanál, nýbrž stanice vysílající dokumenty. Právě dávali dramatizaci vyšetřování jakéhosi zločinu. Padouch se tvářil moc zle. Detektivové vypadali zamyšleně. Hudba dokreslovala napjatou atmosféru. A ohledávač měl na ruce hodinky *nad* okrajem gumové rukavice.

Ježíšikriste.

„Na tuhle sračku ses díval ty?“ křikl Rhyme na Thoma.

Odpovědi se nedočkal.

Stiskl tedy pár tlačítek a konečně našel zpravodajský kanál. Momentálně však na něm neběžely zprávy, nýbrž reklama na jakési léky na předpis. Rhyme netušil, co tyhle prášky dovedou, ale každopádně proměňovaly herce ze zasmušilých starých dědulů ve spokojené a méně staré děduly, kteří v závěrečném záběru skotačili s omladinou, protože je dotyčné léky zjevně vyléčily z neskotačivosti.

Konečně se objevil moderátor a po několika politicky laděných místních zprávách se začal věnovat tématu, které Rhyma zajímalo: soudnímu procesu, jenž právě probíhal v newyorském Východním okrsku. Mexický drogový magnát jménem Eduardo Capilla, kterého však každý znal pod přezdívkou El Halcón, se dopustil velké chyby. Přicestoval do Spojených států, aby se v New Yorku setkal s místním hlavounem organizovaného zločinu a společně vytvořili zločineckou síť zaměřenou na obchod s drogami a praní špinavých peněz, plus nějaká ta dětská prostituce a pašování lidí.

Mexičan byl docela fikaný. Přestože byl několikanásobným miliardářem, odletěl nejprve komerční linkou a turistickou třídou do Kanady, na jejíž území legálně vstoupil. Poté se nechal soukromým letadlem dopravit na malé letiště nedaleko amerických hranic a odtamtud odletěl vrtulníkem – teď už nelegálně – na jednu opuštěnou přistávací plochu na Long Islandu, takže se celou dobu neobjevil na radaru, v doslovném ani přeneseném slova smyslu. Přistávací plocha se přitom rozprostírala pár kilometrů od skladového komplexu, který se chystal koupit a pravděpodobně ho proměnit v sídlo svých amerických operací.

Policie a FBI se nicméně o jeho přítomnosti dozvěděly a agenti s policisty ho na místě konfrontovali. Následovala přestřelka, která si vyžádala životy majitele skladů a jeho body-

guarda. Jeden policista utrpěl těžké zranění a zraněn byl i agent FBI.

El Halcóna se podařilo zatknout, avšak jeho americký partner, s nímž hodlal vybudovat drogové impérium, k velkému zklamání státních zástupců přítomen nebyl a jeho totožnost se nikdy nepodařilo odhalit; údajný majitel skladů – muž, který při přestřelce zemřel – byl zjevně jen nastrčenou figurkou. A ani důkladné vyšetřování skutečnou totožnost Mexičanova amerického kontaktu neodhalilo.

Lincoln Rhyme se na tomto vyšetřování moc a moc toužil podílet. Doufal, že dostane možnost analyzovat důkazy a poskytnout u soudu znaleckou výpověď. Jenže už předtím slíbil, že se ve Washingtonu sejde se skupinou vysokých činitelů, a tak strávili se Sachsovou celý týden v hlavním městě.

Rhyme cítil zklamání, to se nedalo popřít. Opravdu chtěl poslat El Halcóna do chládku. Ale věděl, že přijdou jiné případy.

Jako z udělání zazvonil přesně v tu chvíli telefon a jméno na displeji prozrazovalo, že jeden takový případ možná visí ve vzduchu.

„Ahoj, Lone," řekl Rhyme.

„Nazdar, Linku. Už jsi zpátky?"

„Už jsem zpátky. Máš pro mě něco výživného? Něco zajímavého? Nějakou *výzvu*?"

Detektiv prvního stupně Lon Sellitto býval Rhymovým parťákem v době, kdy ještě kriminalista pracoval pro newyorskou policii, ale oba spolu udržovali minimální společenský kontakt a nikdy si nevolali jen tak. Telefonát od Sellitta tudíž obvykle znamenal, že detektiv potřebuje pohnout s nějakým případem.

„Nevím, jestli to spadá do téhle kategorie.. Ale chtěl jsem se tě na něco zeptat." Zdálo se, že Sellitto je zadýchaný. Možná řešil něco naléhavého, a možná se právě vrátil z cukrárny s krabicí plnou moučníků.

„Poslouchám."

„Co víš o diamantech?“

„O diamantech… Hm. Nech mě přemýšlet. Vím, že jsou to alotropy.“

„Cože?“

„Alotropy. Alotrop je chemický prvek, který existuje ve více formách. Dokonalým příkladem je uhlík. To je přímo superstar mezi prvky, jak zřejmě víš i ty.“

„Dokonce i já,“ zabručel Sellitto.

„Uhlík může mít podobu grafenu, fullerenů, grafitu nebo diamantu. Podle toho, jaké jsou vazby mezi atomy. Grafit má hexagonální mřížku, kdežto diamanty mají mřížku tetraedrickou. Vypadá to jako drobnost, ale ve výsledku ti to udělá rozdíl mezi tužkou a korunovačními klenoty.“

„Linku. Omlouvám se, že jsem se zeptal takhle. Měl jsem to formulovat jinak: Řešils někdy případ v Diamantové čtvrti?“

Rhyme si vzpomněl na svá léta detektiva, kdy jako kapitán šéfoval kriminalistickému oddělení newyorské policie a později s ním spolupracoval v roli konzultanta. Některé případy okrajově souvisely i se Sedmačtyřicátou ulicí v Midtownu. Žádný se však přímo netýkal prodejen diamantů ani obchodníků s nimi. Rhyme to poručíkovi vysvětlil.

„Docela by nám píchla pomoc. Máme tam loupež, která se dost zvrhla. Několik mrtvých.“ Odmlčel se. „Plus nějaký další svinčík.“

Tento výraz do světa vyšetřování zločinu nepatří, pomyslel si Rhyme. Pocítil zvědavost.

„Měl bys o to zájem?“

Jelikož případ El Halcóna proklouzl Rhymovi mezi prsty, zněla odpověď kladně. „Za jak dlouho jsi schopen sem dorazit?“ zeptal se Rhyme.

„Pusť mě dovnitř.“

„Cože?“

Rhyme uslyšel bušení na dveře. Sellitto mu do telefonu

sdělil: „Já už jsem tady. Čekám venku. Chtěl jsem tě přemluvit, i kdybys ten případ nechtěl. Tak dělej, otevři ty pitomý dveře. Venku je jako v lednu."

„Polévku?" zeptal se Thom. Převzal od Lona Sellitta šedivý kabát a pověsil ho.

„Ne. Moment, jakou máš?" Rhyme si všiml, že Sellitto zvedl obličej, jako by chtěl nastavit nos do lepšího úhlu a mohl spolehlivěji identifikovat vůni linoucí se z kuchyně.

„Rajskou s krevetama. Lincoln si taky dává."

„Nedávám."

„Ale dává."

„Hm." Podsaditý a věčně zmačkaný – myšleno oblečením, nikoliv kůží – Lon Sellitto měl vždycky problémy s nadváhou – nebo přinejmenším od doby, co ho Rhyme znal. Nedávno málem přišel o život po útoku jedem a v důsledku otravy shodil hezkých pár kil. Pohled na kostnatého Lona Sellitta však byl alarmující a i on sám se usilovně snažil o návrat k původní bytelné figuře. Rhyma proto potěšilo, když Lon řekl: „Tak jo."

Navíc dobře věděl, že tím sejme těžiště pozornosti ze sebe. Opravdu neměl hlad.

„Kde je Amélie?" zeptal se detektiv.

„Není tu."

Amélie Sachsová byla v Brooklynu, kde měla byt poblíž své matky. Rose se po operaci srdce zotavovala rychle, ale Sachsová ji stále jezdila často navštěvovat.

„Ještě ne?"

„Jak to myslíš?" zeptal se Rhyme.

„Už je na cestě. Brzy by měla dorazit."

„Sem? Tys jí volal?"

„Jo. Voní to fakt dobře. Vaří Thom polívku často?"

„Takže ty ses prostě rozhodl, že ten případ vezmeme," shrnul to Rhyme.

„Tak trochu. S Rachel si většinou děláme polívky z plechovek. Progresso, Campbell's."

„Lone?"

„Jo, prostě jsem se rozhodl."

Thom přinesl polévku. Dvě misky. Rhymova putovala na malý tác upevněný k vozíku, Sellittova na stůl. Rhyme se zadíval na svou porci. Vážně voněla lákavě. A on měl možná přece jen trochu hlad. Thom měl v podobných věcech obvykle pravdu, přestože to Rhyme málokdy přiznal. Ošetřovatelovu nabídku, že ho nakrmí, odmítl zavrtěním hlavy a zkusil to pravou rukou sám. Polévka byla pro jeho nejistou končetinu těžký oříšek, ale nakonec se najedl, aniž se pobryndal. Byl vděčný, že mu nechutná suši; jíst hůlkami bylo pro člověka jako Lincoln Rhyme vyloučené.

Ke kriminalistovu překvapení se krátce nato dostavil další host: Ron Pulaski. I jeho Lon Sellitto zřejmě přivolal kvůli loupeži v Diamantové čtvrti. Rhyme Pulaského stále pokládal za zelenáče, a taky ho tak oslovoval, přestože světlovlasý uniformovaný policista už léta žádným nováčkem nebyl. Technicky vzato sice stále pracoval na hlídkovém oddělení, ale díky svým ohledávacím schopnostem padl do oka Rhymovi, který se u Sellitta zasadil o to, aby mladíka neoficiálně přidělili na závažné trestné činy, kam patřili on sám i Sachsová.

„Zdravím, Lincolne. Ahoj, Lone." Druhé jméno vyslovil Pulaski o poznání slaběji. Oproti Sellittovi byl koneckonců pořád cucák – hodností, věkem i průbojností.

Také jeho trápil zdravotní problém, ke kterému přišel hned u prvního případu, na němž s Rhymem a Sachsovou spolupracoval: zranění hlavy. Na nějakou dobu ho vyřadilo ze služby, a když nakonec udělal těžké rozhodnutí, že u policie zůstane, trpěl ještě dlouho nejistotou, která poranění mozku často doprovází.

Když se tehdy před Rhymem zmínil, že uvažuje o odchodu

od policie, protože má pocit, že na tuto práci nestačí, kriminalista jen odsekl: „Všechno je to v hlavě, sakra."

Mladý policista na něj vytřeštil oči a Rhyme zachoval smrtelně vážný výraz, jak dlouho to jen šlo. Načež se oba rozesmáli. „Rone, každý má hlavu tak či onak nabouranou. Ale teď potřebuju, abys mi ohledal jedno místo činu. Můžeš si dojet pro sadu a projít za mě rošt?"

Pulaski samozřejmě mohl.

Nyní si svlékl kabát a odhalil tmavě modrou uniformu NYPD.

Thom nabídl jídlo i jemu. Rhyme málem vyhrkl: „Tak dost, nejsme tu žádná vývařovna," což pokládal za vtipnou hlášku, jenže Pulaski ho předešel a polévku odmítl.

O chvíli později se pod oknem rozlehlo hluboké bublání silného auta. Dorazila Amélie Sachsová. Naposledy zatúrovala a zhasla motor. Vstoupila dovnitř, pověsila si bomber na háček a upravila si opasek na džínách tak, aby jí plastové pouzdro glocku pohodlněji spočívalo na zádech. Na sobě měla modrozelený svetr s vysokým límečkem a pod ním černé hedvábné tričko. Když si ho ráno oblékala, poslouchali s Rhymem v rádiu předpověď počasí, takže věděli, že dnes bude na polovinu března nezvyklá zima, ostatně jako celý minulý týden. Ve Washingtonu na vlastní oči viděli, jak na stromech po tisících mrznou třešňové květy.

Sachsová pokynula všem přítomným. Sellitto mávnutí opětoval a hlučně dojedl polévku.

Když teď byla většina týmu na místě – a nasycená, pomyslel si Rhyme s pobavenou jízlivostí –, mohl Sellitto všechny přítomné podrobně informovat.

„Stalo se to asi před hodinou. Loupež s několikanásobnou vraždou. Severní Midtown. Západní Sedmačtyřicátá padesát osm, druhé patro. Firma Patel Designs vlastněná pětapadesátiletým Jatinem Patelem, což je jedna z obětí. Byl to brusič dia-

mantů, který vyráběl a prodával šperky. Co jsem slyšel, tak byl hodně věhlasný. Jenže já na šperky moc nejsem, takže kdo ví? Šoupli to závažným trestným činům, a ty to šouply mně. A já to šoupám vám."

Oddělení závažných trestných činů, na jehož činnost dohlížel zástupce inspektora detektivního oddělení se sídlem na One Police Plaza, obvykle neřešilo vraždy nebo loupeže v lokálních maloobchodech.

Lon Sellitto si všiml, že si Rhyme se Sachsovou vyměnili pohledy. Musel vysvětlit, proč je tento případ výjimkou.

„Naši přátelé na radnici mají pocit, že násilná loupež v Diamantové čtvrti je to poslední, co tady potřebujeme. Zvlášť jestli má pachatel políčeno na další prodejny. Lidi tam přestanou nakupovat, což bude špatné pro cestovní ruch, a to bude špatné pro ekonomiku."

„A oběti z toho taky nejspíš nejsou moc nadšené, viď, Lone?"

„Jak jsem koupil, tak prodávám, Linku. Stačí?"

„Pokračuj."

„No, je tam ještě jeden zádrhel, který budeme muset držet pod pokličkou. Vrah Patela mučil. Dozorující kapitán z Midtownu Sever si myslí, že mu Patel nechtěl vydat kvalitní věci – otevřít sejf nebo tak něco. A tak na něj lupič vytáhl odlamovací nůž. Bylo to hodně zlé."

Plus nějaký další svinčík…

„Tak jo," prohlásil Rhyme. „Pusťme se do práce. Sachsová, místo činu. Já zatím seženu Mela Coopera. Ty zůstaň tady, Pulaski. Zatím budeš fungovat jako záloha."

Sachsová opět sundala z háčku bundu, oblékla si ji a přicvakla si k levému boku dva náhradní zásobníky. Vyrazila ke dveřím.

Do salonu vstoupil Thom a usmál se na ni. „Á, Amélie. Neviděl jsem tě přijít. Nemáš hlad?"

„Mám. Zmeškala jsem snídani i oběd."

„Takže si dáš polívku? V chladný den je to ideální jídlo."

Sachsová se na něj poťouchle usmála. Když se člověk řítí Manhattanem ve Fordu Torino Cobra s motorem o výkonu 405 koní a s manuální čtyřstupňovou převodovkou, těžko se mu v autě pije, natož aby zvládl jíst za jízdy polévku.

Vytáhla z kapsy klíčky. „Možná později."

KAPITOLA 4

Místo činu ve firmě Patel Designs na Sedmačtyřicáté ulici nabídlo Amélii Sachsové tři otázky.

Za prvé: jestliže pachatel ponechal na místě stovky diamantů – které jen tak ležely v otevřeném sejfu –, co vlastně z firmy ukradl? Pokud vůbec něco.

Za druhé: proč Patela mučil?

Za třetí: kdo je tajemným anonymem, který zločin telefonicky ohlásil na policii a dosti podrobně vraha popsal? S čímž souvisela i podotázka: Je ten člověk stále naživu? Když Sachsová dorazila do druhého patra, kde firma sídlila, pronikl jí do nosu štiplavý zápach, podle něhož okamžitě poznala, že se tady střílelo. Prozatím z toho usuzovala, že se svědek nachomýtl k místu loupeže, pachatel po něm vystřelil, ale jemu se podařilo uprchnout, cestou zpátky se zastavil v telefonní budce a uvědomil policii.

Prodejna byla malá a vzdálenost mezi zbraní a obětí nemohla činit víc než tři až pět metrů. Z takové blízkosti se těžko dalo minout. Sachsová navíc v kanceláři ani na chodbě neviděla žádné zbloudilé kulky. To znamenalo, že pachatel svědka s největší pravděpodobností postřelil.

Sachsová, která se na místě činu pohybovala v bílé kombinéze s kapucí a v gumových holínkách, obešla velkou krvavou louži, jejíž tvar zhruba připomínal Michiganské jezero, a roze-

stavila na podlaze čísla pro fotografie – malé cedulky označující důkazní položky nebo důležité prvky zločinu. Zhotovila snímky a prošla rošt: ohledala místo činu centimetr po centimetru. Rastrové ohledávání neboli chůzi v roštu se naučila od Rhyma, a dnes to byl jediný postup, který na místech činu používala. Nejprve prošla celé místo z jednoho konce na druhý, pak se otočila, provedla úkrok stranou a vrátila se na výchozí stranu, jako když člověk seká trávník. Nakonec se celý proces opakoval v kolmém směru – „proti srsti", jak tomu říkal Rhyme.

Stejným způsobem postupovala i nyní: sbírala stopy, snímala otisky bot, hledala papilární linie, prováděla stěry v místech, kde mohl pachatel zanechat DNA. Na okamžik si položila ruce v bok a prohlédla si plánek prodejny, která podle jejího odhadu zaujímala rozlohu zhruba osmdesáti čtverečních metrů. Vykoukla z otevřených dveří zajištěných gumovým klínem a všimla si, že se na chodbě pohybuje muž ve stejné kombinéze, jakou má na sobě ona. Naklonila se k němu a řekla: „Počítač zůstal v kanceláři. Držme si palce."

Muž, jehož pracovní zařazení označovala zkratka TSB – technik pro sběr důkazů –, měl speciální výcvik v oboru bezpečnostních kamer a datových nosičů. Jeho úkolem bylo vytáhnout z pevného disku v Patelově pracovním počítači co nejvíc údajů. U stropu nad pultem visela jediná bezpečnostní kamera namířená na vstupní dveře. Zdálo se, že stále funguje; svítilo na ní rozpustilé červené očko a z těla se vinul kabel směřující přímo do počítače, vedle něhož stála velká tiskárna a kupodivu i prastarý fax. Kamera tedy nebyla napojená na centrální pult, nýbrž jen k tomuto počítači.

Když si však Sachsová prohlédla bezpečnostní systém, nabyla jistotu, že držet palce bude málo. Pachatel jí nepřipadal jako člověk, který by zapomněl smazat usvědčující videa. Jak ovšem věděl každý policajt, běžné vymazání digitálního média nikdy není stoprocentní. Z nosiče se dají stále vydolovat hromady in-

kriminujících dat – tedy pokud se na něm vůbec někdy nacházela. Což byl velký otazník.

Sachsová vypsala důkazní karty, které se měly připevnit k jednotlivým položkám, případně k papírovým či plastovým důkazním sáčkům, do nichž se předměty doličné ukládaly.

A teď přijde to nejtěžší.

Těla si Sachsová nechala až úplně na konec.

Nebylo nutné ohledat je jako první, a ona byla vděčná za každou chvilku, o kterou mohla tuto činnost odložit.

Jeden výjev upoutal její pozornost hned ve chvíli, kdy vstoupila do kanceláře, a stále ji dojímal: prsty mileneckého páru s podříznutými krky. Pachatel oběma spoutal ruce za zády, ale oni se k sobě přesto dokázali přitisknout, dotknout se dlaněmi a – pravděpodobně až těsně před koncem – proplést prsty. A třebaže se pak svíjeli v bolestech, jejich prsty už zůstaly propletené. Navzdory smrtelným mukám nalezli drobnou útěchu v tělesném spojení. Nebo v to Sachsová alespoň doufala. Amélie Sachsová kdysi dělala pochůzkářku, pak to dotáhla na detektiva a už léta pracovala na oddělení závažných trestných činů. Při této práci člověk zákonitě okorá. Podobné detaily v ní však dodnes vyvolávaly nutkání k pláči, i když se jí do očí žádné slzy nehrnuly. Někteří kolegové tohle vůbec nezakoušeli. Ona však věřila, že to z ní dělá lepší policistku.

Rovněž majitel prodejny Jatin Patel zemřel s podřezaným hrdlem. V jeho případě tu však byl jeden rozdíl: mučení. Soudní patoložka, která měla právě službu – štíhlá žena s asiatskými rysy –, ukázala Sachsové řezné rány na Patelových rukou, uchu a v obličeji. A také podlitiny po úderech pistolí. Všechna zranění byla předsmrtná.

Zdálo se, že pachatel majitele ani milenecký pár neoloupil, ale u Patela ani v jeho prodejně se nenašel telefon. Ostatní předměty, které lupiči obvykle nenechávají bez povšimnutí – peněženky, kabelky, šperky a bankovky –, však zůstaly na místě.

Sachsová vyfotografovala trojici ze všech možných úhlů, přejela veškeré povrchy přilnavými válečky, aby získala vlákna a další stopy, a odebrala referenční vzorky vlasů. Nezapomněla ani na biologický materiál ulpělý za nehty, ačkoliv se zdálo, že se žádný ze zavražděných vrahovi nevzpouzel. V oblasti zápěstí, kde pachatel spoutal oběti kabelem od lampy, neodhalila Sachsová žádné otisky prstů, ani když jim prosvítila kůži alternativními světelnými zdroji. Ostatně ani nečekala, že nějaké najde: celé místo činu bylo poseté tolika otisky látkových rukavic, v některých případech krvavými, že bylo téměř vyloučeno, že se pachatel zapomene a nechá někde otisk holého prstu.

„Tak nic," ozval se z kanceláře hlas.

Sachsová zamířila ke dveřím.

Technik pro sběr důkazů, jehož kombinéza byla v břišních partiích pěkně napnutá, ukázal na počítač: „Není v něm harddisk. Pachatel ho sebral. A žádnou záložní paměť taky nikde nevidím."

„Ale… jak ho mohl sebrat?"

„Musel si na to vzít nádobíčko. Vlastně je to docela snadné – stačí vám obyčejný křížový šroubovák."

Sachsová mu poděkovala, vyšla na chodbu a kývla na soudní patoložku, která trpělivě čekala a psala na mobilu textovou zprávu.

„Můžete je odvézt," řekla jí Sachsová.

Patoložka kývla a přivolala vysílačkou zřízence. Ti měli vytáhnout z dodávky nosítka a pytle na těla a dopravit všechny tři mrtvoly na patologii, kde bude následovat kompletní soudní pitva.

„Inspektorko?" Od výtahu kráčel po chodbě mladý muž v policejní uniformě Midtownu Sever. V uctivé vzdálenosti přede dveřmi se zastavil.

„Místo činu je už volné, Alvarezi. Můžete klidně dovnitř. Co jste zjistil?"

Alvarez se svou parťačkou, Afroameričankou těsně před třicítkou, si rozdělili patra a začali v budově hledat potenciální svědky a možné další stopy, které pachatel během příchodu či odchodu zanechal. Sachsová tipovala, že hledání očitých svědků žádný kloudný výsledek nepřinese. Už proto, že řada kanceláří zela prázdnotou. Na každém kroku visely cedule *K pronájmu*. Kromě toho byl dnes víkend – a navíc židovský šabat –, takže i většina fungujících firem na tomto patře měla zavřeno. Což vzápětí potvrdil i Alvarez: „V prvním patře jsou otevřené tři kanceláře a v patře nad náma dvě. Mezi půl jednou a tři čtvrtě zaslechli dva lidi nějakou ránu, ale mysleli si, že je to jen střílení do výfuku nebo zvuk ze stavby. Nikdo jiný nic neviděl ani neslyšel."

Možná to tak opravdu bylo, ale Sachsová se k těmto informacím vždy stavěla trochu skepticky. Ke zločinu došlo zhruba kolem oběda. Zaměstnanci vycházející z budovy nebo vracející se dovnitř mohli pachatele zahlédnout snadno, jenže v podobných případech bylo běžné, že svědkové náhle ohluchli – a oslepli – následkem choroby zvané pud sebezáchovy.

„A pak tu máme tohle." Alvarez ukazoval do chodby vedle výtahu, kde na zdi visela bezpečnostní kamera. Když Sachsová vystoupila z výtahu, vůbec si jí nevšimla. Teď na ni přimhouřila oči a krátce se uchechtla. „Je přestříkaná?"

Alvarez přikývl. „A koukejte na směr stříkance."

Sachsová to zpočátku nechápala, ale pak jí došlo, co má policista na mysli. Pachatel – *pravděpodobně* pachatel – začal stříkat na kameru sprej ve chvíli, kdy ještě stál za ní, takže nakonec zasáhl objektiv přímo zespodu. Díky tomu měl jistotu, že ho kamera ani na zlomek vteřiny nezabere. Chytré.

Stejně jako vytažení harddisku.

„Co kamery na ulici?"

„Tady mám možná dobrou zprávu," odpověděl Alvarez. „Obchody napravo a nalevo od vchodu do budovy nám zrovna

kopírují videosoubory v MP4. Řekl jsem jim, ať schovají originály."

Kopie byly užitečné při vyšetřování; k procesu však byly zapotřebí původní nosiče.

Jestli k nějakému procesu dojde, pomyslela si Sachsová.

Otočila se zpátky ke kanceláři a zamyslela se nad první z trojice otázek, které se jí honily hlavou. Otázka číslo jedna: co si pachatel odnesl? Sachsová sice všechno důkladně ohledala a prošla rošt, jenže tyto procedury jí těžko mohly pomoci identifikovat věci, které už na místě činu *nebyly*.

Znovu si prohlédla všechny prostory. Firma Patel Designs vypadala jinak než většina klenotnictví. Nebyly tady žádné vitríny, kde by se dalo něco popadnout a ukrást. Celý provoz tvořily pouhé tři místnosti: čekárna vepředu, přímo za ní kancelář a nalevo dílna plná nástrojů a zařízení, na nichž se podle Sachsové brousily drahokamy a vyráběly šperky. Tato poslední místnost byla ze všech tří největší a mohli v ní pracovat dva zaměstnanci – stály tady velké otočné talíře podobné hrnčířským kruhům a několik opotřebovaných průmyslových přístrojů, z nichž jeden vypadal jako malý laser. Dílna zároveň sloužila jako sklad; v regálech a podél stěn ležely hromady prázdných krabic, přepravních a kancelářských potřeb a čistidel. Nic cenného tady Jatin Patel nepřechovával.

Vstupní místnost spojená s čekárnou měřila zhruba tři krát pět metrů a vévodil jí dřevěný pult. Kromě něj tady stál gauč a dvě nestejné židle. Na pultu leželo několik sametových podušek, na nichž si zákazníci mohli prohlížet šperky, pár lup a pár hromádek papírů (bez výjimky prázdných). Sachsová z toho usoudila, že Patel dělal jen zakázkovou výrobu. V této místnosti se setkával se zákazníky a nosil jim sem ukazovat objednané šperky, které přechovával v dílně nebo ve středně vysokém sejfu v kanceláři. Internetový vyhledávač nicméně detektivům prozradil, že firma se zabývá převážně broušením a leštěním velkých diamantů pro jiná šperkařství.

Otázka číslo jedna…

Co sis odtud odnesl?

Sachsová se vrátila do kanceláře a prohlédla si sejf i jeho obsah: stovky bílých papírových čtverečků měřících zhruba osm krát osm centimetrů a složených jako japonská origami. Každé takové psaníčko obsahovalo volně položený diamant.

Na sejfu i na několika papírových psaníčkách byly patrné stopy pachatelových rukavic v podobě krve i částeček uvolněných z látky. Přesto pachatel sejf nevyplenil. Sachsová by přitom logicky očekávala, že lupič buďto sebere všechna psaníčka, a pokud se pídí po nějakém konkrétním drahokamu, začne prohledávat sejf a odhazovat psaníčka, o jejichž obsah nemá zájem.

Naštěstí existoval způsob, jak zjistit, co se tu přesně dělo. Sachsová posbírala v kanceláři veškeré obchodní dokumenty. Jeden z nich bude jistě obsahovat seznam všech diamantů, které má Patel v inventáři. Důkazní specialisté pracující v sídle kriminalistického oddělení v Queensu pak odnesou všechny diamanty do takzvané „místnosti pro důkazy vysoké hodnoty" a porovnají jejich seznam se skutečným obsahem sejfu. Nakonec určitě zjistí, co se ze sejfu ztratilo.

Jenže to může trvat měsíce.

Tento způsob byl zkrátka příliš dlouhý. Oni to potřebovali vědět co nejdřív, a tak museli zvolit jiné metody: například oslovit důvěrné informátory s kontakty na kradené šperky, známé překupníky a specialisty na praní špinavých peněz. U loupeží to bývá tak, že pokud člověk nepřistihne pachatele při činu, pak se vyšetřování zákonitě změní ve zdlouhavou pouť složitým a křivolakým světem přesouvání kradeného zboží.

Zatím to bohužel vypadalo, že se tento proces nepodaří obejít.

Snad jen…

Něco tady nehrálo. Proč pachatel nechal tyhle kameny v sejfu? Co může být cennějšího než diamanty?

Sachsová podřepla – opatrně, protože její artritické koleno si během těchto sychravých dní dokázalo dost hlasitě stěžovat – a prohlédla si sejf pozorněji. Některá psaníčka obsahovala jediný diamant, v jiných jich ležely desítky. Všechny jí připadaly po čertech krásné a měla pocit, že by někomu rozhodně stály za krádež. Jenže co ona ví? Na šperky moc nebyla. Na rukou se jí třpytil jen tenký zásnubní prsten s modrým diamantem, a i ten se momentálně ukrýval pod fialovým latexem.

Odhadovala, že celková hodnota drahokamů v sejfu půjde do statisíců.

Všechny se daly bez problémů sebrat.

Jenže pachatel to neudělal.

Sachsová vstala a cítila, jak jí po spáncích stéká pot. Den byl studený, ale z radiátorů v budově sálalo dusné teplo, a její tyveková kombinéza navíc vůbec nepropouštěla vzduch. Vzpomněla si na doby, kdy ještě kriminalisté ohledávali místa činu jen v rukavicích a někdy i v gumových holínkách. Ochranné obleky, dnes základní kriminalistická pomůcka, se na celém světě začaly používat ze dvou důvodů. Za prvé kvůli riziku, že se na místě činu vyskytnou nebezpečné látky. A za druhé kvůli advokátům. Pravděpodobnost kontaminace místa činu kvůli nepoužití ochranného obleku byla mimořádně malá. Šikovný advokát obhajoby však dokázal znevěrohodnit celou obžalobu pouze tím, že v hlavách porotců zasel semínko pochybností, zda ke kontaminaci přece jen nemohlo dojít.

Dobrá, ze sejfu tedy neodnesl nic. Takže odkud?

Jakmile zřízenci ze soudní patologie odnesli těla – nejprve milenecký pár a pak Patela –, prohlédla si Sachsová všechny tři místnosti ještě jednou.

Co když to vůbec nebyla loupež, ale nájemná vražda? spekulovala v duchu. Co když si Patel půjčil peníze od lichváře a nedokázal je splatit? Tato verze příliš pravděpodobná nebyla – Jatin Patel byl majitelem úspěšné firmy a rozhodně nepůsobil dojmem člověka, který by žádal místního úvěrového žraloka

o půjčku s úrokem třicet procent, což dnes byla na ulici běžná sazba, a to prosím *měsíčně*.

Takže tragický milostný vztah? Sachsová se dozvěděla, že Patel byl vdovec. A tenhle obtloustlý a neupravený chlapík středního věku jí navíc nepřipadal jako typ muže, který se nechá zatáhnout do vášnivého a potenciálně nebezpečného milostného poměru. Kdyby ho chtěl pachatel jednoduše zabít, proč ho před smrtí mučil? A proč se kvůli tomu vloupal do prodejny? Doma nebo na ulici ho mohl zabít mnohem jednodušeji.

Sachsová opět upřela pozornost na dílnu. Nemohl Patel nebo některý jeho zaměstnanec pracovat na diamantu či šperku zvlášť vysoké hodnoty?

Vstoupila dovnitř. Zdálo se, že na strojích dnes nikdo nepracoval; veškeré pomůcky ležely úhledně seřazené v regálech či na stojanech. U jedné pracovní stanice si však Sachsová všimla dalšího složeného psaníčka, jaká se v sejfu používala pro uchovávání diamantů. Toto psaníčko bylo prázdné, ale někdo na ně perem napsal hesla: *GC-1*, *GC-2*, *GC-3* a *GC-4*. Zřejmě názvy diamantů, které psaníčko obsahovalo, usoudila Sachsová, poněvadž vedle každého hesla se nacházel údaj o váze v karátech (pohybovaly se od pěti do sedmi a půl) a také další skupina písmen. Tři položky nesly označení *D, IF*, a jen poslední menší kámen byl klasifikován jako *D, F*. Možná nějaké hodnocení kvality. A psaníčko obsahovalo i jeden další údaj: *Majitel: Grace-Cabot Mining, Ltd., Kapské Město, JAR*. Vedle něj bylo uvedeno telefonní číslo do firmy.

„Hm," zamumlala Sachsová nahlas, když úplně dole spatřila poslední informaci: cenový odhad každého kamene. Jejich hodnota v součtu činila šedesát osm milionů ZAR. Sachsová vytáhla telefon, otevřela Google a nijak ji nepřekvapilo, když se dozvěděla, že označení „ZAR" patří jihoafrickým randům.

O to víc ji překvapilo číslo, které jí vyběhlo na kalkulačce, když převedla částku na americké dolary.

Hodnota těchto čtyř kamenů se pohybovala kolem pěti milionů dolarů.

Amélie Sachsová měla dojem, že právě našla velmi pravděpodobnou odpověď na otázku číslo jedna.

KAPITOLA 5

Aby se utvrdila v názoru, že pachatel skutečně odnesl z prodejny právě tyto drahé diamanty, vrátila se Amélie Sachsová k sejfu a prohlédla si stovky složených psaníček o poznání pozorněji.

Žádné psaníčko neobsahovalo písmena *GC* ani název této firmy. Telefonát do Grace-Cabot by jí jistě potvrdil, že vlastníkem drahokamů býval Jatin Patel, ale zdálo se rozumné předpokládat, že si je z jeho kanceláře odnesl pachatel.

Jak věděl, že tyhle kameny najde právě tady? Anebo si náhodně vybral Patelovu firmu a vytloukl z jejího majitele, kde v prodejně ukrývá nejcennější kusy?

V této fázi to byly vesměs ryzí spekulace.

Sachsová vyfotografovala psaníčko s údaji a vložila ho do důkazního sáčku.

A teď otázka číslo dvě: mučení.

Sachsová nesouhlasila se Sellittovým názorem, že pachatel Patela mučil proto, aby z něj vymámil číselnou kombinaci k otevření sejfu nebo informaci, kde najde nejcennější diamanty, například ty z firmy Grace-Cabot. Diamanty byly pouhou komoditou. Pokud Patelovi hrozila smrt nebo třeba jen náznak mučení, jistě by své zboží lupiči vydal. Koneckonců měl nepochybně všechno pojištěné. Žádný šperk nestojí za ztrátu života, ba ani za jedinou vteřinu bolesti.

Kdepak, vrah se pídil po něčem jiném. Jenže po čem?

Ve snaze nalézt odpověď udělala Amélie Sachsová něco, co musela na místech činu dělat často, přestože ji to naplňovalo nesmírnou trýzní: mentálně i citově se sama stala pachatelem. Během okamžiku přestala být policistkou, přestala být ženou. Proměnila se v muže, který tento masakr způsobil.

A rovnou si položila otázku: Proč jsem měla – *měl* – potřebu Patelovi ublížit?

Potřeba je správné slovo. Cítím nutkání. Zoufalou touhu.

Proč mu musím ublížit a rozvázat mu jazyk?

Znovu jí začaly trnout tváře, krk i šíje. Tentokrát už to však nebylo dusnem, které v kombinéze pociťovala. A nebylo to ani hrůzou, již prožívala, když se během ohledávání místa činu musela převtělit do role někoho tak ohavného. Ne, tentokrát se jí kůže ježila nervozitou, která kolovala *jeho* tělem.

Něco je tu špatně. A já to musím napravit. Ale co, co, co?

Vrať se v čase, přemýšlej, představuj si, fantazíruj…

Je krátce po poledni a já vcházím do prodejny. Ano, jdu dovnitř hned za tím mileneckým párem, za Williamem a Annou. Tihle dva mi umožňují překonat bezpečnostní opatření a oba musí zemřít, protože viděli mou tvář. Cítím při téhle myšlence úlevu: zemřou. Je to uklidňující. Žádné nedodělky.

Procházejí dveřmi a já vklouzávám za nimi.

Oba však pouhým nožem nezvládnu. Ne, budu muset vytáhnout pistoli. Ale zdráhám se ji použít, protože dělá hluk.

V nejhorším ji však klidně použiju, a oni to vědí.

William, Anna ani Patel se nehýbají.

Podvolují se.

Jsem o něco klidnější.

Jsem pánem situace.

Fajn, už se cítím dobře.

Dávám Patelovi ránu – nejspíš pažbou pistole. Tím ho na chvíli zneškodním. A pak nasazuju pouta těm milencům. Plá-

čou, oba dva. Tisknou se blíž k sobě, aby se co nejvíc dotýkali. Vědí totiž, co přijde.

Jenže mě to nedojímá, vůbec mě to nedojímá.

Tato myšlenka vrátila Sachsovou zpět do jejího já. Zrychlil se jí dech, sevřel se jí žaludek. Zaskřípala zuby a zaryla si nehet ukazováčku zakrytého rukavicí do palce. Tělem jí projela bolest. Nevšímala si jí.

Tak znovu. Vrať se do jeho nitra.

Po chvíli se jí to povedlo.

Přecházím do dřepu, chytám snoubence za vlasy a podřezávám mu hrdlo.

A pak i té ženské.

Slyším, jak Patel křičí. Nevěnuju tomu pozornost a dál se dívám, jak se oba snoubenci svíjejí a jak z nich rychle vytéká život. První úkol je za mnou. Takhle já uvažuju. Úkol. Splněno. Odškrtávám položku ze seznamu. Jejich smrt totiž ničím jiným není. Jen fajfkou u splněného úkolu.

Obracím se k Patelovi. Leží na podlaze a nijak mě neohrožuje. Navíc je totálně vyděšený. Ptám se ho na nejcennější diamanty v prodejně.

Patel mi to říká. Diktuje mi kombinaci k otevření sejfu a já vytahuju diamanty z firmy Grace-Cabot. Jenže… a tohle je klíč. Tohle je důležité. Životně důležité. Já chci něco *jiného*, a on mi to *nedává*.

Co to je?

Skláním se a řežu trochu jinak. Řežu tak, aby to opravdu bolelo, aby se z něj ta informace vyřinula spolu s krví. Uspokojuje mě to. Tak znovu. Další řez. Obličej, ucho a prst.

A on mi to pak konečně říká.

Teď už jsem úplně klidný. Nůž nachází jeho hrdlo. Tři rychlá šmiknutí.

Je konec.

Co mi Patel řekl?

Jaké tajemství mi vydal?

Co jsem tak zoufale toužil zjistit? Co jsem tak *potřeboval* zjistit?

Svoje poklady už mám, drahokamy za pět milionů. Tak proč prostě neodejdu?

Vtom to Sachsové došlo.

Potřebuju se chránit. Jsem posedlý vlastní ochranou. Kvůli tomu jsem dokázal někoho mučit. Abych vyzvěděl totožnost člověka, který pro mě představuje hrozbu. Jednu bezpečnostní kameru jsem postříkal sprejem, druhou postříkat nemůžu, a tak jsem aspoň ukradl z počítače disk a zabil dva nevinné svědky jen proto, že viděli moji tvář…

Potřebuju mít jistotu, že žádní další svědkové neřeknou nic policii.

Jenže je tu ještě člověk, který mě během akce vyrušil a jehož jsem postřelil. Ale on předtím stačil zatelefonovat na policii a ohlásit loupež. Mučil jsem Patela proto, aby mi vyklopil jeho jméno? Vždyť ten člověk toho tolik neviděl. Měl jsem na hlavě kuklu. Navíc do prodejny dorazil zřejmě až ve chvíli, kdy už byl Patel mrtvý. Takže ten mě příliš neohrožuje. Pravděpodobnější je, že jsem Patela mučil kvůli jménu někoho *jiného*, kdo někdy viděl moji tvář.

Ano, to by mohla být dostatečná záminka k mučení.

Sachsová opět vystoupila z role, sklopila hlavu, opřela se o zeď a sklouzla podél ní do sedu. Ztěžka oddechovala a stírala si z očí a spánků pot. Když se z temné výpravy vzpamatovala, vrátila se na chodbu a znovu si prohlédla důkazy. Sebrala Patelův diář a důkladně ho prošla. Zápisy u dnešního data konstatovaly, že v jedenáct hodin má dorazit „S" a ve tři čtvrtě na dvanáct se dostaví „W a A", tedy William a Anna, zavražděný milenecký pár. Úplně na okraji políčka pak byly napsány iniciály „VL", jimž Patel nepřiřadil žádný konkrétní čas. Sachsová usoudila, že „VL" nejspíš představuje odpověď na otázku číslo tři – tedy kdo volal

na policejní linku. Byla to však jen částečná odpověď, poněvadž od iniciál k identifikaci vede ještě dlouhá cesta.

Sachsová se odvážila spekulovat; pachatel se mohl nacházet v budově nebo poblíž, když tam S přišel či odešel, a mohl mít obavy, že mu S viděl do tváře. Potřeboval tedy z Patela vytlouct jméno tajuplného S, aby ho mohl najít a zneškodnit. A totéž platilo o VL.

Prolistovala ostatní stránky diáře. Mezi stovkami záznamů o schůzkách a zakázkách během uplynulého měsíce našla i dvě zmínky o jednáních se S v průběhu posledních deseti dnů. Naopak VL docházel do firmy pravidelně, třikrát až čtyřikrát týdně. Z toho se dalo vyvodit, že VL je možná zaměstnanec nebo společník. Znal tudíž kód dveří a mohl pachatele překvapit přímo uprostřed loupeže, takže tomu nezbývalo než nevítaného návštěvníka postřelit.

Kdo jste, vy dva? S a VL?

A *kde* jste?

Vtom Sachsovou něco napadlo.

Pokud člověk s iniciálami VL vyrušil pachatele uprostřed loupeže, byl postřelen a dal se na útěk…, jak se mu podařilo uprchnout?

Lupič ho postřelil. Jenže vzápětí ho určitě začal pronásledovat. I kdyby mu trvalo pět až šest vteřin, než překročí těla, aniž by uklouzl na krvavé louži, pořád by měl velmi slušnou šanci prchajícího svědka dostihnout.

Sachsová si znovu prohlédla chodbu. Původně předpokládala, že vrah sem přijel výtahem, už proto, že těsně za výtahem zneškodnil sprejem kameru. Případně přišel po schodech vedle výtahu.

Jenže na tomto patře se vedle Patelovy kanceláře nacházely i další dveře, konkrétně požární východ. Sachsová si těchto dveří všimla, jenže zároveň si všimla i varovné cedule: *Nouzový východ. Při otevření se spustí poplach.*

A protože nikdo v budově žádný poplach nehlásil a dveře byly zavřené, předpokládala Sachsová, že je pachatel nepoužil. Vůbec ho totiž nenapadlo, že by VL mohl uprchnout jimi.

Místo vraždy či loupeže samozřejmě představuje hlavní místo činu, ale pak jsou zde i další. Pachatel se na hlavní místo činu musí nějak dostat a pak ho musí nějakým způsobem opustit, přičemž všechna tato sekundární místa činu mohou být zdrojem nádherně usvědčujících důkazů. Dokonce se na nich mnohdy najdou užitečnější stopy než v primární lokalitě, protože pachatelé jsou cestou do práce nabuzenější a cestou z práce neopatrnější než při činu samotném.

Sachsová přistoupila ke dveřím. Vytáhla pistoli a strčila do nich. Žádný alarm se nerozezněl.

Vstoupila tedy do tmavé zatuchlé chodby a posvítila baterkou nejprve nahoru a pak na schodiště pod sebou. Znehybněla a chvíli poslouchala. Konstrukce vrzala a vítr, ten ošklivě chladný březnový vítr, svištivě profukoval prastarými štěrbinami ve švech budovy. Žádné kroky však Sachsová neslyšela. Ani zvuk kulky zasouvané do komory.

Nikde neviděla žádný důkaz, že by se zde pachatel mohl stále zdržovat, ale také nic nedokazovalo, že tomu tak není.

Přikrčila se a znovu posvítila do tmy.

Pomalu začala scházet ze schodů a na odpočívadle mezi prvním a druhým patrem našla několik drobných předmětů.

Ty se docela podobaly jejímu nálezu za dveřmi Patelovy kanceláře: úlomky, zrnka a práškové stopy nějakého tmavě šedého kamene. Sachsová si zpočátku myslela, že je to štěrk, který do kanceláře vnesl někdo na obuvi, třebaže na botách žádné oběti srovnatelný materiál neobjevila. Ale zřejmě to bylo trochu jinak. Kromě zrnek ležely na odpočívadle i kousky hnědého papíru – nejspíš zbytek nákupní tašky nebo pytlíku od oběda. Ze všeho nejdůležitějším nálezem, který zároveň nejvíc prozrazoval, však byla kulka. Byla deformovaná a zploštělá a na její zakulacené

špičce ulpívala zrníčka stejného šedého kamene. Některá byla zkrvavená, ačkoliv kulka samotná žádné stopy krve nenesla.

Nabízel se tedy logický scénář. Pachatel se vloupal do prodejny, ukradl kameny od firmy Grace-Cabot, zabil oba snoubence a mučením vymámil z Patela jméno neznámého S, protože si myslel, že by to mohl být svědek. Pak zavraždil i Patela. Právě když se chystal k odchodu, vstoupil do kanceláře VL, který znal vstupní kód. Vraha jeho příchod překvapil, a tak po něm vystřelil. VL nesl do prodejny tašku s kameny určenými k broušení a leštění. Kulka jeden z nich zasáhla, kámen se rozletěl a jeho úlomky VL zranily. Ten vzápětí uprchl požárními dveřmi, které nechal vrah během pronásledování VL bez povšimnutí, protože se domníval, že by jejich otevření aktivovalo alarm.

Existovali tedy dva svědci, o jejichž existenci pachatel podle všeho věděl: S, jehož jméno a adresu Patel vrahovi během mučení pravděpodobně prozradil, a VL, který možná spatřil jen muže v kukle, ale mohl vědět něco jiného, co se vrahovi nehodilo do krámu.

Bylo zřejmé, že ať je neznámým VL kdokoliv, hrozí i jemu velké nebezpečí. Už proto, že mu kus rozstřeleného kamene mohl proniknout do životně důležitého orgánu nebo do jeho blízkosti. Dost možná teď ten člověk silně krvácel.

Toto riziko existovat mohlo i nemuselo.

O druhém riziku se ovšem vůbec nedalo pochybovat. Sachsová předpokládala, že si i pachatel prohlédl Patelův diář a ví, že potenciální hrozbou pro něj není jen S, ale i VL.

Pochopitelně se nedalo vyloučit, že se lupič a vrah v jedné osobě spokojí s drahocennými diamanty, odjede někam daleko a už o sobě nikdy nedá vědět.

Když se však Sachsová před chvílí vžila do jeho světa, cítila něco jiného. Předpokládala, vlastně přímo *věděla*, že se pachatel bude skrývat jen dočasně. Člověk, jenž dokáže tak nenuceně zmasakrovat tři lidi, za sebou rozhodně živé svědky nenechá.

KAPITOLA 6

Sám nechápal proč, ale tohle autobusové nádraží ho prostě uklidňovalo.

Rozlehlý a lehce omšelý komplex mezi Dvaačtyřicátou ulicí a Osmou avenue se oficiálně jmenoval „Přístavní správa" podle organizace, která ho dodnes spravovala, ale místo zaoceánských parníků připlouvajících z exotických destinací se to tu hemžilo dálkovými autobusy.

Bylo to mraveniště plné věčně uspěchaných lidí pendlujících mezi zaměstnáním v centru a bydlením na předměstí, obchoďáků cestujících na okolní letiště a zpět i obyčejných turistů. Nechyběli ani energičtí mladí lidé ze všech koutů světa, kteří sem přijeli dělat kariéru – ve sportovních brašnách a batůžcích měli nacpané džíny, trička, plyšáky, kondomy, hudební partitury, skicáře, divadelní programy a spousty pevných i křehkých snů.

Byli tady i pasáci, drogoví dealeři, podfukáři a lovci nezletilých chlapců. Chytrost z nich rozhodně nečišela, jenže člověk nemusí být skvělý stratég, když jsou jeho potenciálními oběťmi naivní a nadšení kluci z Wheatonu, Illinois nebo Grand Rapids. Dnes bylo na nádraží obšourníků méně než v minulosti, což se ale rozhodně nedalo přikládat zlepšené morálce osob zatížených na mladé muže; kvůli hrozbě terorismu se prostě ve městě pohybovalo mnoho policistů.

Vimal Lahori o těchto věcech hodně věděl – případně o nich hodně spekuloval –, protože toto autobusové nádraží bylo jeho druhým domovem.

Nacházelo se nedaleko kanceláře pana Patela na Sedmačtyřicáté ulici, a tak si sem mohl snadno odskočit na rychlý oběd. Sledoval lidi, jejich výrazy, gesta i emoce, a hledal v nich inspiraci, kterou si odnese domů a ve své dílně se ji pokusí přetavit do trojrozměrného ztvárnění.

Seděl na lavičce v čekárně. Ovinul si rozbolavělý trup pažemi a silně ho stiskl. Bolest malinko ustoupila, ale pak se vrátila s plnou silou. Vlastně se mu rozlila do celého těla, jako by protrhl tenký pytlík s kyselinou a ta mu pronikla i do míst, kde předtím nebyla. Nejvíc ho trápil pravý bok, kde zhruba v úrovni lokte cítil pod kůží velkou cizorodou hroudu. Když zabiják zvedl pistoli, Vimal se instinktivně odvrátil. Kulka, její část nebo úlomek kamene mu protrhly šaty a zavrtaly se mu do masa. Vimal ovšem slyšel, že když člověk přijde na pohotovost a oznámí, že ho někdo postřelil, případně to lékaři vydedukují sami, je jejich povinností zavolat policii.

Což by samozřejmě nešlo.

Vimal si sáhl pod bundu, vykasal si tričko s nápisem *Buď pořád divnej* a začal si levou rukou prohmatávat tělo – pravačkou si na zraněné místo nedosáhl. Vytáhl prsty a uviděl krev. Mnoho krve.

Na chvíli zavřel oči. Byl naprosto bezradný, ochromený. Pan Patel zemřel – obraz jeho bot obrácených k potemnělému stropu prodejny Vimalovi stále běžel před očima. A ta dvojice taky. William Sloane a jeho snoubenka Anna. A pak ten muž v kukle, jak vchází do dveří a mhouří oči překvapením, že ho vidí. Jak zvedá zbraň a vzápětí se téměř současně ozývají dva zvuky: výstřel a náraz kulky do papírové tašky v jeho ruce.

Vimal se v tu chvíli zapotácel, načež se zprudka obrátil, vpadl do nouzových dveří – alarm už mnoho let nefungoval –

a pustil se po schodech dolů. Děsila ho představa, že se muž vydá za ním, ale naštěstí se to nestalo. Zřejmě předpokládal, že Vimal míří ke schodišti v přední části budovy. Nebo možná předpokládal, že kulka Vimala už brzy usmrtí.

Jenže Vimal Lahori byl stále naživu.

Toto vědomí ho naplňovalo útěchou, pokud se v jeho stavu o útěše vůbec dalo mluvit.

Narazil si čepici do čela, schoulil se na lavici a rozhlédl se kolem sebe. I teď o víkendu bylo nádraží plné lidí. Nacházelo se nedaleko divadelní čtvrti, kde právě začínala nebo už běžela sobotní matiné. I o víkendech se tady nabízel milion atrakcí, přestože byl chladný březnový den: Disneyland v podobě Times Square, kina, restaurace, nákupní centra. Nebo jeho oblíbená kratochvíle: Metropolitan a MoMA, umělecké galerie jižně od 14. ulice.

Kolem proudily stovky lidí.

Za jiných okolností by vstřebával jejich energii. Za jiných okolností by se díval na elektronickou tabuli s odjezdy a snil o místech, kam by ho dotyčné autobusy mohly zavézt (Vimal nikdy nevytáhl paty z New Yorku). Teď však samozřejmě hledal muže, který dost možná hledá jeho.

Požární schodiště u firmy pana Patela ústilo na nákladovou rampu za budovou. Vimal odtamtud dosprintoval na Šestačtyřicátou ulici, tam odbočil na západ a sprintoval dál. Ani se příliš nebál, že vzbudí podezření: s fakty člověk nic nenadělá, a hubený kluk z jižní Asie upalující z Diamantové čtvrti zkrátka v lidech evokuje poslíčka vyřizujícího naléhavou pochůzku – kdyby takhle sprintoval mladý černoch nebo Hispánec, bylo by to jiné. Takhle si ho však nikdo příliš nevšímal. Každou chvíli se Vimal ohlédl, ale vraha za sebou neviděl.

Během úprku si udělal jen jednu krátkou zastávku. Jakmile doběhl na Šestou avenue, začal hledat telefonní automat, a nakonec ho našel. Klasické telefonní budky se postupně nahra-

zovaly systémem LinkNYC založeným na wi-fi přenosu, jenže tenhle systém zanechával výraznou digitální stopu – některé kiosky dokonce pořizovaly videozáznam uživatelů –, a tak musel Vimal hledat klasický automat. Po chvíli jeden takový objevil, vklouzl do něj, vytočil 911 a ohlásil, co se stalo. Nedokázal posoudit, nakolik budou jeho informace užitečné, na tísňovou linku volal hlavně proto, aby poslal na místo činu policii a sanitky pro případ, že někdo masakr přežil. Připadalo mu, že všichni tři lidé v prodejně jsou mrtví, ale třeba to tak nebylo. Když se ho zeptali na popis pachatele, dokázal ze sebe vysoukat jen to, že to byl muž střední postavy, pravděpodobně běloch, s černými rukavicemi a černou kuklou na hlavě. Zbraň Vimal nepoznal. Někdo, kdo se smí dívat se na televizi a na filmy víc než on, by ji možná popsal přesněji. Pro něj to prostě byla zbraň.

Zavěsil, sprintem přeběhl další blok a vnořil se do davu lidí na Times Square, přičemž se každou chvíli ohlížel přes rameno.

Konečně se ocitl ve svém útočišti, na rušném autobusovém nádraží.

Snažil se rozpomenout na něco dalšího, co by mohlo policii pomoct. Byl si však jistý, že tenhle zločin byl nahodilý. Panu Patelovi nikdo nikdy nevyhrožoval a ani s loupežemi neměli nikdy problém. Pana Patela znal celý svět jako vynikajícího brusiče diamantů. Samozřejmě měl v prodejně pár úžasných drahokamů, ale o tom nikdo nevěděl. Jeho firma byla velmi malá a zákazníky většinou získával tak, že na něj jiná šperkařství dala kontakt lidem, kteří si přáli něco výjimečného.

Nikdo z těchto kruhů by kolegu neoloupil, natož aby někoho zavraždil. V diamantové branži se to prostě nestávalo.

Bolest opět zesílila.

Vimal se znovu dotkl rány.

Další čerstvá krev.

Všiml si někdo, v jakém je stavu? Prolétl očima dav a spatřil ženu pojídající na sedačce preclík, zhruba dvanáct lidí vlekou-

cích za sebou kufry jako poslušné psy a hlouček bezdomovců, mužů i žen, z nichž někteří byli viditelně prodchnutí Boží prozřetelností, zatímco jiní evidentně nechápali, kde se ocitli a proč.

Vytáhl z kapsy telefon a zkroutil se přitom bolestí. Napsal textovou zprávu a po chvíli si s radostí přečetl odpověď.

Odeslal přihlouplý emotikon a připadal si jako idiot, že za těchto okolností dělá takovou pitomost.

Zadíval se na displej a začal přemýšlet. Otálel. Zatím mu nepřišla žádná textovka od otce, což znamenalo, že rodina ještě o ničem neví. Vimal netušil, jestli se už incident dostal do zpráv, ale i kdyby ano, jeho jméno by v reportáži beztak nejspíš nefigurovalo. Mezi oběťmi každopádně nebyl, pan Patel mu platil hotově a on v prodejně nenechával žádné osobní věci, takže bylo velmi nepravděpodobné, že by se o něm policie nějakým způsobem dozvěděla.

Přesto Vimal očekával, že sotva v médiích vyběhne zpráva o smrti pana Patela, začne mu nepřetržitě vyzvánět telefon.

Znovu se zadíval na poškrábaný displej. Tak prostě tu zprávu pošli, ať to máš z krku.

Tak dělej.

Tohle je něco jiného než telefonát. Je to jen textovka. Nikdo ti nemůže vpadnout do řeči, být na tebe nepříjemný, chovat se k tobě jako k desetiletému klukovi. Je to jenom blbá textovka.

Vimal vyťukal zprávu.

Už brzy se dozvíte, že se stala strašná věc. Pan Patel je mrtvý. Loupež. Já jsem v pořádku. Ale budu teď nějakou dobu mimo. Budu u kamaráda. Brzy se ozvu.

Chvíli kroužil prstem nad šipkou tlačítka Odeslat.

Pak ještě dodal:

Miluju vás.

Odeslal zprávu a chystal se telefon vypnout, jenže ještě předtím se mu na displeji objevila odpověď.

JAK TO MYSLÍŠ???? O JAKÉM KAMARÁDOVI TO MLUVÍŠ??? OKAMŽITĚ PŘIJĎ DOMŮ!!!!

Když se telefon odebíral ke spánku, tlouklo Vimalovi srdce téměř stejně rychle jako ve chvíli, kdy na něj lupič mířil pistolí. Ta reakce přišla skoro okamžitě, pomyslel si, přestože otec přepínal na všechna velká písmena ručně.

Vimal si také všiml, že ze všech možných odpovědí, které se nabízely, si otec vybral dotaz na synova kamaráda, a smrt pana Patela ani loupež ho tolik nezajímaly. Vimal samozřejmě žádné kamarády neměl. Nikoho neznal tak dobře, aby u něj mohl přespat, rozhodně ne v tomto případě. Svou zprávou chtěl otce – nebo spíš matku a bratra – jednoduše uklidnit.

Před očima mu opět vytanul obraz nohou pana Patela. Pevně semkl víčka, jako by tím mohl výjev zapudit, jenže on se mu zobrazil v ještě živějších a děsivějších barvách.

Vimal se rozplakal. Otočil se zády k lidem a chvíli tiše štkal. Když konečně ovládl příval slz, otřel si tvář a zhluboka se nadechl.

A pak ho něco napadlo: vzpomněl si na jeden další detail týkající se vraha. Ten muž měl v ruce kufřík. Staromódní kufřík, jaké už se dnes příliš nevídají. Nesl ho v ruce, když vyšel z dílny do přední místnosti a uviděl Vimala. Možná díky němu byl Vimal stále naživu. Lupič ho totiž držel v pravačce. Musel ho nejprve postavit na zem a teprve pak vytáhnout z kapsy pistoli, díky čemuž získal Vimal chvilku času na to, aby se reflexivně otočil a zvedl ruce. Takže když konečně vyšla rána, zasáhla kulka kameny, a ne jeho hrudník.

Muž se staromódním kufříkem bude v sobotu docela nápadný. Vimal ještě jednou zavolá na 911 a oznámí to. Policisté z celého Midtownu by po muži mohli začít pátrat.

Vstal a zamířil k telefonnímu automatu. Věděl, že jakmile se spojí s tísňovou linkou, někdo z newyorské policie zavolá vysílačkou zdejším hlídkám – právě teď viděl Vimal v okolí šest policistů – a upozorní je, že se na nádraží pohybuje člověk, který má informace o zločinu v Diamantové čtvrti. Jen co Vimal zavěsí, musí odtud neprodleně zmizet.

V tom okamžiku uviděl – nebo spíš vycítil –, že se k němu někdo blíží.

Otočil se a spatřil zhruba pětatřicetiletého muže v tmavém nepromokavém plášti, jak kráčí jeho směrem a rozhlíží se na všechny strany. Klestil si cestu davy proudícími čekárnou a tvářil se zasmušile. Byl stejně vysoký a stavěný jako vrah.

Jenže ten měl na sobě bundu, ne?

A tenhle chlap navíc nemá kufřík.

Na druhou stranu by se chytrý zloděj okamžitě zbavil svršků, které měl na místě činu na sobě.

Á sakra! Co když byli dva? Co když měl s sebou… jak se to říká? Komplice?

Každopádně ten muž jednoznačně mířil k němu. V ruce držel cosi malého a tmavého. Pistole to asi nebyla – na tomto místě by se střílet neodvážil –, takže to nejspíš bude nůž, kterým podřezal ty milence a pana Patela.

Vimal začal hledat očima policisty. Nejbližší hlídka se pohybovala asi šedesát metrů od něj, jenže chlap se nacházel přímo mezi ní a Vimalem.

Přítomnost policie byla navíc to poslední, co teď potřeboval.

Uteč! Zvedni kotvy a upaluj!

Vimal se otočil a rychle zamířil do nejbližší chodby lemované stojany na zavazadla. Bolest na prsou a v boku opět zesílila, ale on si toho nevšímal a ještě přidal do kroku.

Před ním se objevila křižovatka chodeb ve tvaru „T“. Vlevo, nebo vpravo? V pravé chodbě bylo víc světla. Vimal odbočil za roh.

Chyba. Byla to slepá chodba, která po pouhých třech metrech končila dveřmi s nápisem: *Rozvodna. Nepovolaným vstup zakázán.*

Zkus to!

Dveře byly zamčené. Vimal zahlédl mužův stín.

Já tady umřu, blesklo mu hlavou.

Před očima se mu však nezjevila matčina ani bratrova tvář, ba dokonce ani šestikarátový diamant s markýzovým brusem, který Vimal dokončil minulý týden a o němž se pan Patel vyjádřil slovy „docela obstojný", což u něj byla nejvyšší forma pochvaly.

Ne. Ve zřejmě posledním okamžiku pobytu na této planetě se Vimalovi vybavil kus žuly ve tvaru čtyřbokého jehlanu, který teď stál v jeho ateliéru. Měl sytě zelenou barvu s černým žíháním a malinkým náznakem zlata. Vimal si pamatoval každý jeho centimetr.

Muž se na rozcestí zastavil, zadíval se na Vimala a přimhouřil oči.

V tu chvíli Vimala napadlo: Ne. Zhluboka se nadechl, vypjal tělo, jak nejvíc to šlo, a vyrazil vpřed. Nebude se krčit někde v koutě. Bude bojovat.

Nebyl nijak urostlý, ale jeho vášní byly kameny; potěžkával je v rukou, štípal, brousil a vyhlazoval. I jeho pracovní náčiní bylo těžké. Někdy vzal do ruky velký kámen, podržel ho před sebou na vzdálenost paže a snažil se ho přesvědčit, aby mu prozradil, jaká se v něm skrývá duše a jak by ji mohl osvobodit.

Nyní tyto často používané svaly napjal a vytáhl z kapsy vlastní zbraň: *Osamělého ptáčka v lednu*, největší kámen, který nesl v papírové tašce, když ho tenhle chlap – nebo jeho společník – postřelil. Uchopil ho a ukryl za zády.

Skoro se musel usmát, když si v nečekaném návalu černého humoru vzpomněl na hru, kterou v mládí hrávali s bratrem Sunnym: kámen-nůžky-papír.

Nůžky stříhají papír.

Papír balí kámen.

A kámen tupí nůžky.

Pevně sevřel *Ptáčka*.

Jasně, bude bojovat… Pořádně toho chlapa praští, pokusí se vyhnout noži a uteče.

Jemu i policii.

Muž k němu přistoupil ještě blíž. A pak se usmál. „Ahoj, mladý muži. Mával jsem na tebe."

Vimal se zarazil. Neříkal nic, jen dál hnětl v ruce kámen. Tenhle příjemný výraz může být jen trik, který ho má dostat ze střehu.

„Tohle jsi nechal na lavičce. V čekárně."

Nezvedl nůž, ale mobilní telefon. Vimal přimhouřil oči a propleskal si kapsy. Ano, opravdu patří jemu. Oba proti sobě vykročili a muž podal Vimalovi přístroj. „Není ti něco, hochu?" zamračil se.

„Jo. Já jen…, dneska toho na mě bylo hodně. Taková hloupost. Pardon." Zasunul kámen zpátky do kapsy; muž si toho zřejmě nevšiml.

„Hele, to se stává. Jednou jsme s manželkou vezli kluky do parku a já nechal na hřišti úplně nový iPhone. Když jsem si to doma uvědomil, zavolal jsem na jeho číslo a ozval se mi nějaký hošík – desetiletý klučina. Řekl jsem mu, že tenhle telefon patří mně, a víš, co mi na to odpověděl? Jestli bych mu mohl říct heslo do App Store."

Nálezce se rozesmál a Vimal se k tomu přinutil taky.

„Dík," hlesl roztřeseně.

Muž přikývl a zamířil do fronty na autobus do New Jersey.

Vimal se vrátil k telefonnímu automatu. Chvíli stál se sklopenou hlavou a pomalu oddechoval, aby se uklidnil. Nato znovu vytočil 911. Když prohlásil, že volá kvůli té loupeži na Sedmačtyřicáté ulici, nasadila operátorka zdržovací taktiku, ale on se

nenechal zmást a řekl jen: „Ten člověk měl černý kufřík. Takový, jaký nosí podnikatelé."

Zavěsil a rychle zamířil k východu, přičemž se cestou naposledy podíval na tabuli s odjezdy, která obsahovala spoustu zajímavých destinací. Všechny vypadaly lákavě.

Ale popořádku. Vimal sklopil hlavu, vnořil se na chodníku do davu, odbočil na jih a vyrazil pryč tak rychle, jak mu bolest dovolovala.

KAPITOLA 7

Tak ještě najít ty dva *kury*.

Zaříznout je a uvařit v hrnci.

Dva *kury*, kteří toho vědí příliš.

Měli umřít už dřív. Ale proklouzli mi.

Smutné, smutné, moc smutné. Ale všechno pokaždé nejde jako po másle.

Vladimir Rostov, muž páchnoucí dehtem z cigaretového kouře a vodou po holení Old Spice, si nyní všiml člověka, který by mu mohl pomoct s pátráním po *kurovi*.

Stále se zdržoval v Diamantové čtvrti, asi sto metrů od budovy, kde míval prodejnu Jatin Patel, kde teď stáli policajti a kde se třepetala žlutá policejní páska. Samozřejmě se držel v patřičném odstupu. Pomalu se smrákalo, v Diamantové čtvrti zavíraly i ty prodejny, které dnes měly otevřeno, a Rostov přihlížel, jak jeho cíl – majitel nebo možná vedoucí malého klenotnictví – ovladačem na panelu zavírá bezpečnostní bránu. Měl rysy člověka pocházejícího z jižní Asie a Rostov doufal, že bude Patela znát; newyorská komunita brusičů diamantů nebyla tak velká, jak se na první pohled mohlo zdát.

Muž zajistil dveře dvěma velkými petlicemi a třetí petlicí uzamkl elektronický panel, jímž se ovládal pojezd brány.

Byl drobné postavy a nervózně se rozhlížel kolem sebe.

Á, výborně. Ustrašené *kury* měl Rostov nejradši. Vždycky mu ochotně pomáhali.

Rus nádherně splýval s davem. New York byl městem tmavého oblečení, a on měl právě takové na sobě. Byl městem nulového očního kontaktu, sklopených hlav a nereagování na cokoliv. Splynout v tomto městě s okolím nebylo nic těžkého… Na čtyřiačtyřicetiletém Vladimiru Rostovovi se nenašlo prakticky nic, čím by vyčníval z davu. Byl spíše svalnatý než obtloustlý a měl podlouhlou koňskou tvář. Jako bývalý voják měl vojenské vzezření i postavu, avšak zcela postrádal – vlastně ho neměl nikdy – vojenské myšlení, zejména disciplínu a vůli poslouchat rozkazy.

Vypadal normálně, ale musel se přemáhat, aby zběsile netěkal očima po ulici. A taky se snažil nemumlat – sám pro sebe ani na nikoho jiného. To by určitě nedělalo dobrotu. Dobře si uvědomoval, že i když navenek splývá s prostředím, uvnitř je přece jen trochu jiný.

Vladimir Rostov se „změnil v kámen", jak tomu říkal.

Musel se zkrátka hlídat. Dokázal docela dobře fungovat, ale čas od času se ocitl na samé hranici příčetnosti. A když se teď rozhlížel po ulici a všude viděl spousty Židů, Indů a Číňanů, jak prodávají masám ty svoje laciné sračky, zakoušel ten svrbivý pocit znovu.

Proletariát! pomyslel si, chmurně se usmál a rychle maniakální – ano, maniakální, přiznejme si to – úšklebek potlačil. Díky, Lenine. I tys byl parádní šílenec, takže jsi to chápal.

Díval se do výkladů a všude viděl zlato, safíry, smaragdy.

Diamanty.

Krev Země. Sedmačtyřicátá ulice byla krevní výron. Jako ta krvavá kaluž na podlaze Patelovy prodejny.

Indický obchodník dokráčel na Pátou avenue a tam odbočil na sever – evidentně netušil, že ho někdo sleduje. Pomůžeš mi najít mého malého *kura*? pomyslel si Rostov a přejel palcem po

odlamovacím noži, který mu spočíval v kapse hned vedle pistole.

Jeho malý *kur*… Ve světě Vladimira Rostova označoval tento výraz mnohem víc než pouhého kura nebo kohouta. Podmnožinou termínu *kur* nebo *kurica* pro něj byly i výrazy *bljaď* (děvka), *dobyča* (kořist) a *prezrénije* (opovržení), vždy procezené filtrem jízlivé pobavenosti.

Jednou *kuricou*, kterou potřeboval najít, byl ten kluk z prodejny diamantů. Rostov nevěděl, jak se jmenuje, ale podle všeho měl iniciály VL. A pak tu byl druhý *kur* – Žid, který se s Patelem sešel předtím, než se jeho slavná prodejna změnila ve Stalingrad.

Takže dva *kury*.

Jednomu z nich byl Rostov právě na stopě.

Zapálil si cigaretu, párkrát z ní zhluboka potáhl a zamáčkl ji. Vyhrnul si límec, stáhl si čepici přes nakrátko ostříhané světlé vlasy a dál kráčel za Indem. Kampak má asi namířeno? Pojede někam metrem nebo autobusem? Anebo bydlí na Upper East Side, v téhle fajnové části New Yorku? Vlastní klenotnictví, takže má určitě peněz dost. Rostov si nicméně nemyslel, že v této čtvrti bydlí mnoho Indů. Připadala mu exkluzivní a předpokládal, že lidé téhle rasy tam nebudou vítáni.

Poskočilo mu srdce, když prošli kolem firmy Harry Winston, proslulého klenotnictví na Páté avenue. Vedle vstupních dveří chráněných bránou se leskla skromná zlatá cedulka:

Harry Winston Inc. Vzácné šperky z celého světa.

Tak tohle, *kur*, je hodně mírně řečeno.

Rostov si prohlédl zdobnou budovu a přemýšlel, kolik drahokamů a jaké kvality v téhle prodejně asi je. Muselo to být nepředstavitelné. Winston, který zemřel v 70. letech, byl zřejmě nejslavnějším klenotníkem, jakého kdy svět poznal. Majitel dia-

mantu Hope i mohutného sedmisetkarátového nebroušeného kamene Vargas se živil výrobou původních šperků pro světové hvězdy. (To on přišel s myšlenkou půjčovat nejúchvatnější kusy herečkám na slavnostní vyhlašování Oscarů.)

Rostov si vzpomněl na jeden konkrétní diamant, který toto šperkařství získalo před několika lety na dražbě aukční síně Christie's. Nesl název Winston Blue a byl to největší modrý diamant, jaký se kdy prodal. Měl fantazijní brus (výraz „fantazijní" označuje jakýkoliv jiný než kulatý briliantový tvar) ve tvaru hrušky, vážil asi třináct karátů a podle standardu Amerického gemologického institutu byl dokonale čistý. Rostov samozřejmě viděl jen jeho fotky a kladl si otázku, jestli se i tento kámen momentálně nachází uvnitř.

Jeho samotného na tomto diamantu ze všeho nejvíc překvapilo, že se zprávy v tisku o jeho vzácnosti a téměř dokonalém zpracování zmínily jen letmo; místo toho se většina článků zaměřila na skutečnost, že se drahokam vydražil za cenu téměř dvou milionů dolarů za karát, což byl u modrého diamantu rekord. Svět na tomto diamantu neoceňoval, jaký je, nýbrž kolik stojí.

Pitomá média.

Pitomá veřejnost.

Nachází se právě teď ve zdejších posvátných chodbách? ptal se Rostov sám sebe. Srdce se mu rozbušilo při představě, že by tomu tak mohlo být. Do prodejny však samozřejmě proniknout nemohl, i kdyby nakrásně nesledoval Inda. Kamery by zachytily každý čtvereční centimetr jeho obličeje. Možná i desítky kamer. Některé z nich prý mají tak vysoké rozlišení, že dokážou identifikovat papilární linie.

Tady bych asi neuspěl.

Škoda.

Rostova přepadl záchvat kašle. Klenotník ho naštěstí neslyšel a Rus se záhy dokázal uklidnit. Jeho kořist pokračovala ještě

asi dvacet minut na sever, pak odbočila východním směrem a urazila další čtyři bloky – tady už to tak exkluzivní nebylo. Ulice byla opuštěná, a když Ind procházel kolem domu z hnědého pískovce se vstupem do sklepního bytu, Rostov k němu rychle přiskočil, natlačil ho na schodiště, ukázal mu pistoli a zastrčil si ji zpátky do kapsy.

„Ne! Co to…"

Rostov mu uštědřil políček, spíš výchovný než bolestivý. „Pst."

Muž kývl a přikrčil se strachy.

Vždycky tak ochotně pomáhají…

Stáli teď před oknem a dveřmi sklepního bytu, ale uvnitř se nesvítilo.

„Neubližujte mi, prosím vás. Mám rodinu."

„No výborně. Rodinu. To je fajn. Jak jmenuješ, rodinný muži?"

„Já…, já jsem Nashim."

„Jsi Ind?"

„Ne, ne, Peršan."

Sakra.

Rostov pocítil zlost. „Chceš říct blbej Íránec."

„Ano, Peršani jsou Íránci." Klenotník třeštil oči. „Ale můj dědeček byl přítelem šáha! Je to pravda, vážně!"

„A to mě má zajímat?"

Rostovův úkol to nicméně komplikovalo. No nic, bude to muset nějak vyřešit.

„Máš peněženku?"

Nashim koktal: „Ano, ano, mám. Vezměte si ji. A taky mám prsten. Hezký prsten. Moje hodinky tak hezké nejsou, ale…"

„Jen otevři peněženku."

„Ale moc peněz v ní nemám."

„Huš! Otevřít."

Nashim ji rozechvělýma rukama otevřel.

Rostov z ní vytáhl řidičský průkaz a vyfotil ho telefonem. Pak si všiml nějaké fotky a vytáhl i tu. Zachycovala Nashima s manželkou a dvěma obtloustlými, ale hezkými dcerami v pubertálním věku.

„Ty *vážně* rodinný muž. Šťastný rodinný muž."

„Ach, prosím vás." Íránci vyhrkly do očí slzy.

Rostov vyfotil i tuto fotografii a vrátil ji spolu s řidičským průkazem klenotníkovi. Tomu se třásly ruce tak, že nedokázal zastrčit věci zpátky do peněženky. Rostov to tedy udělal za něj, zasunul peněženku do Íráncovy náprsní kapsy a třikrát ho přes ni plácl. Tvrdě.

„Takže: potřebuju najít osobu. Proč, to tě není zajímat. Jestli pomůžeš, bude všechno dobrý. A já nebudu muset zajít na První avenue tisíc čtyři sta dvacet dva, byt pět C, a navštívit ti rodinu."

„Ano." Klenotník teď plakal o poznání usedavěji. „Rozumím."

Rostov se ho neptal, jestli rozumí.

„Ty znáješ Jatina Patela?"

„Vy jste ten, který…" Íránec se zděšeně zarazil.

Rostov sklonil hlavu a fixoval Nashima modrýma očima.

„Moc dobře ne," vyhrkl klenotník. „Setkal jsem se s ním jen jednou. Ale věděl jsem, který to je. *Každý* to věděl."

„On zná dvoje lidi. Nějakého VL, taky Inda jako on. Mladší. Možná pro Patela pracuje. Nebo pro Patela *pracoval*. A Žida, co jménem Saul Weintraub. Ten má firmu na obchod diamantem někde v Long Island City. Ale já bych rád jeho adresu domů. Oukej? Takže pro tebe snadné. Dělám ti to snadné. Kdo je ten VL? A kde najdu Weintrauba?"

„Kdybych mohl, tak vám to řeknu. Opravdu! Jenže já to nevím. Přísahám. V Diamantové čtvrti pracujeme všichni, Židi, Indové, Číňané i my. Ale moc se spolu nebavíme. Prodáváme si navzájem, nakupujeme u sebe. Ale nic víc. Nevím, kdo by to

mohl být. Prosím, neubližujte mně ani mé rodině! Seženu vám peníze."

„Žádám snad o peníze?"

„Pardon."

Rostov mu věřil. A když se nad tím tak zamyslel, vlastně bylo dobře, že ten chlap je Íránec. Žida by udal bez váhání a Inda nejspíš taky.

„Nashime, Nashime… V tom případě si zahrajeme hru. Ty rád hry?"

Klenotník zarytě mlčel.

„Plnění úkolů. Znáš?"

„Myslím, že vím, o co půjde."

„Tak schválně, milý příteli. Schválně. Začneš vyptávat po okolí. Ale opatrně. Nesmíš být nápadný. Budeš se ptát na toho VL a na toho Saula Weintrauba. Ano, ano! Jsi připravený na hru, kamaráde?"

„Ano. Slibuju, že to udělám."

„Dej mi svoje číslo na telefon."

Rostov vyťukal nadiktované číslo a stiskl tlačítko vytáčení. Nashimův přístroj se rozdrnčel. „Dobrá, dobrá. Nejsi podvodný muž. Oukej. Takže do práce, Nashime. Zítra zavolám a zjistím, co mi můžeš říct. A budu volat tak dlouho, dokud tu hru na splnění úkolů nevyhraješ. Fandím ti! Teď pojedu domů a ty taky." Rostov poplácal Íránce po zádech. Obrátil se k odchodu, ale pak se zarazil. „Ty tvoje dcery. Jak ony jmenují?"

Náhle pocítil nutkání, závratný hlad.

Změnit se v kámen…

Íránec na něj vytřeštil oči. „Ne! O těch vám nic neřeknu."

Rostov pokrčil rameny. „To je jedno. Vymyslím si vlastní jména. Ta vysoká bude, myslím, Šeherezáda. A ta mladší a hezčí – nic ve zlém, jenom říkám svůj názor –, to bude Koťátko. Dobrou noc, Nashime. Dobrou noc, příteli."

KAPITOLA 8

Právě když se venku začalo smrákat, zahájili lidé shromáždění v Rhymově salonu pátrání po muži, jemuž dali podle čísla ulice, kde spáchal loupež a trojnásobnou vraždu, přezdívku „Pachatel 47".

Rhyme přihlížel, jak Sachsová a Mel Cooper – jeho oblíbený laboratorní technik z NYPD – analyzují důkazy, které Sachsová našla ve firmě Patel Designs.

Přítomen byl i Lon Sellitto, který momentálně telefonoval a odrážel dotazy svých nadřízených. Média se na zprávě o vrahovi s odlamovacím nožem v Diamantové čtvrti pořádně pásla, což bylo to poslední, co si lidé z radnice přáli. Novináři se v tomto ohledu podobali zvířatům v zoo – bylo nutné jim něco předhodit. Tohle však nebyla Rhymova starost. Toho zajímala jen otázka, jaký pokrok udělají Sachsová s drobným a možná i lehce podivínským laboratorním technikem Cooperem.

Uniformovaný policista Ron Pulaski se pohyboval v terénu. Momentálně sháněl v Diamantové čtvrti svědky a setkával se s pramalým úspěchem. Právě před pěti minutami zavolal do laboratoře a ohlásil, že nic nemá. Vyzbrojený seznamem klientů a obchodních partnerů Jatina Patela chodil od dveří ke dveřím a zjišťoval, jestli někdo nemá zprávy o tom, že klenotník čelil výhrůžkám (a zároveň se snažil posoudit, zda pachatelem nemůže být někdo z potenciálních svědků).

Žádný z lidí, které Pulaski nebo kolegové oslovili, však neměl tušení, kdo se může skrývat pod iniciálami „S“ a „VL“ v Patelově diáři.

Totéž platilo o lidech v prodejnách a restauracích na 47. ulici a okolí. „Nikdo se se mnou nebaví, Lincolne,“ postěžoval si mladý policista. „Jako by se báli, že je uvidí, jak nám pomáhají. Jako by pachatel stál někde poblíž a dělal si poznámky.“

„Pokračuj, zelenáči,“ řekl Rhyme a zavěsil. On sám pokládal svědky z důkazního hlediska za méněcenné – jejich výpovědi byly podle jeho názoru zoufale nespolehlivé – a doufal především v to, že někdo z vyslýchaných nasměruje Pulaského na důkazy, jichž se pachatel na útěku zbavil nebo je vytrousil.

Prohlédl si bílou tabuli o rozměrech zhruba metr dvacet krát metr, na kterou Sachsová s Cooperem zaznamenávali výsledky analýz.

Pár věcí se dozvěděli z anonymního telefonátu (za předpokladu, že oznamovatel nelhal): Pachatelem byl muž střední postavy, pravděpodobně běloch, jehož tvář zakrývala černá látková kukla. Na rukou měl rukavice a byl ozbrojený. Svědek pak volal na linku 911 podruhé a upřesnil, že vrah držel v ruce černý kufřík. Ten se na místě činu nenašel, takže bylo možné, že ho má pachatel stále u sebe, pokud se ho mezitím někde nezbavil.

Sachsová se domnívala, že na tísňovou linku telefonoval Patelův zaměstnanec nebo spolupracovník s iniciálami VL, který pachatele uprostřed loupeže vyrušil a byl postřelen. Prohlídka autobusového nádraží, odkud přišel druhý telefonát, ovšem žádného zraněného člověka neodhalila. Rhyme v této souvislosti vyslovil přání, aby někdo vytáhl z dotyčného telefonního automatu mince a sejmul z nich otisky prstů.

„Na tísňové volání už dneska čtvrťák nepotřebuješ,“ zareagoval pobaveně Sellitto. „Tohle už má město zahrnuto v rozpočtu.“ Nemocnice dostaly za úkol ohlásit každého nově příchozího pacienta se zraněním způsobeným rozštípnutým kamenem,

avšak pravděpodobnost, že se každý ze zhruba tisícovky lékařů na všech pohotovostech v New Yorku a okolí o tomto požadavku dozví a bude se jím řídit, byla skutečně mizivá.

Sachsová mezitím zavolala do firmy Grace-Cabot v jihoafrickém Kapském Městě, které ukradené diamanty patřily. V Jižní Africe bylo o několik hodin více, konkrétně časné ráno, a tak Sachsová nechala vzkaz. Koneckonců se nedalo vyloučit, že drahokamy byly poslány zpátky nebo se nacházejí někde jinde, například u jiného brusiče, který s Patelem spolupracuje.

V takovém případě by však bylo vyšetřování ještě zašmodrchanější než takto a nezbývalo by než počkat na analytiky důkazů vysoké hodnoty, až projdou celý obsah sejfu a zjistí, jestli z něj opravdu něco zmizelo.

Pokud šlo o fyzické stopy, podařilo se odhalit stovky otisků prstů: ve firmě, ve výtahu, na madlech vstupních dveří i dveří vedoucích na schodiště, na zábradlích na schodišti. Žádný otisk však nebyl v databázi IAFIS. Rhyme ani žádnou shodu neočekával: řada otisků látkových rukavic naznačovala, že si je Pachatel 47 za celou dobu nesundal.

Proč nám to někdy nemůžou ulehčit? Tuto řečnickou otázku se Rhyme ani neobtěžoval vyslovit nahlas.

U některých trestných činů, například u sexuálních deliktů a rvaček, obvykle probíhá bohatá výměna DNA a databáze vzorků kyseliny deoxyribonukleové – v Americe nese název CODIS – může v takových případech odhalit totožnost aktérů. Zločin podobný tomu dnešnímu, kdy má pachatel rukavice, dlouhé rukávy, volné kalhoty a kuklu navrch, však výrazně snižuje pravděpodobnost, že za sebou vzorek DNA zanechá.

Našlo se i několik umělých vláken, která neodpovídala oblečení obětí. V několika případech šlo o vlákna černé bavlny, s největší pravděpodobností z pachatelových rukavic, poněvadž se našla na klikách a na zásuvkách. Kromě nich objevila Sachsová i černá polyesterová vlákna, která zřejmě pocházela z kukly.

Žádná prázdná nábojnice se v kanceláři nenašla; pachatel ji po výstřelu sebral.

„Tak co tady máme?“ zeptal se Rhyme netrpělivě a upřel pohled na elektrostatické snímky otisků podrážek z prodejny Jatina Patela, které Mel Cooper naskenoval a zobrazil na monitoru s vysokým rozlišením.

Technik měl na sobě bílý laboratorní plášť, čepičku a rukavice, ba dokonce i roušku. A taky své nepostradatelné brejličky à la Harry Potter. „Těžko říct s určitostí, ale vypadá to, že náš pachatel nosí číslo deset až jedenáct a půl.“ Jelikož špičky bot bývají lehce vytočené vzhůru a také velikost paty se liší, může být stanovení přesného čísla někdy obtížné. „Podrážka vykazuje osobitý způsob ošoupání, ale nemá vzorek.“

„Takže měl polobotky.“

„Přesně tak.“ Bývalo by mnohem lepší, kdyby měl pachatel na nohou tenisky. Ty mívají na podrážce charakteristický vzor, podle něhož lze stanovit značku, číslo modelu, a někdy dokonce i barvu.

„A nebyly vedle těch otisků v krvi drobné čárky?“ Rhyme si prohlížel snímek, který Sachsová na místě činu pořídila digitálním fotoaparátem.

„Čárky?“ zeptal se Cooper.

„Zakroucené, *klikaté* linie,“ zabručel Rhyme. „Já to nepoznám.“ Když si všiml, že ho Sellitto i Cooper zmateně pozorují, chystal se to vysvětlit, jenže Sachsová – která se právě hrbila nad vyšetřovacím stolem – se odpovědi ujala za něj: „Z plandajících tkaniček. Na elektrostatických snímcích se objevit nemusí, ale v krvi ano.“

Rhyme se usmál. Tuhle holku miloval.

„Jo tak.“ Cooper si prohlédl fotografie otisku. Sellitto jim věnoval jediný pohled a jal se zkontrolovat příchozí zprávy.

„Nudíme se, Lone?“ zpražil ho Rhyme. „Nejeden případ už byl vyřešen kvůli něčemu tak triviálnímu, jako je zjištění, jestli měl pachatel na nohou boty s tkaničkami.“

„Hele, Linku, na klikaté čárky a otisky bot v krvi jseš tu kadet ty, ne já." Detektiv přijal další hovor a poodstoupil stranou.

Žádné plandavé linie se však v krvi nenašly. Pachatel měl nejspíš nazouvací střevíce.

Jejich zatím jediný svědek uvedl, že se na místě pohyboval jeden pachatel, a otisky bot potvrdily, že vrah byl skutečně sám.

Pravděpodobně byl stejně jako Sachsová ozbrojen pistolí Glock ráže 9 milimetrů, soudě podle otlačení kulky polygonálním vývrtem hlavně. V posledních sto padesáti letech nejsou hlavně střelných zbraní uvnitř hladké, ale obsahují vroubky, jež při výstřelu roztáčejí projektil a zpřesňují jeho dráhu. Většinou jde o soustavu výčnělků a žlábků, které vytvářejí drážkování. Hlavně glocků však žádné ostré hrany neobsahují – vývrt je u nich plynule zvlněný, takže hlaveň má v řezu tvar mnohoúhelníku neboli polygonu. Zbraní, u nichž se polygonální vývrt používá, je mnohem víc – Heckler & Koch, Kahr Arms, Magnum Research, Tanfoglio nebo CZ –, ale glocky jsou mezi nimi zdaleka nejrozšířenější.

Sellitto dotelefonoval. „Mluvil jsem se dvěma zlatými odznaky. Zajeli za Patelovou sestrou a oznámili jí to. Manželka mu před pár lety zemřela a jeho sestra byla jedinou příbuznou, kterou v okolí měl. Prý to nesla hodně těžce. Málem se zhroutila. Počkali, až se vrátí její manžel, a teprve pak se jí začali vyptávat. Jenže ona jim řekla, že o téhle branži moc neví. Prý je to ‚chlapský byznys'. Patel se každopádně jí ani jejímu manželovi nikdy nesvěřil, že má strach o vlastní bezpečnost nebo že jeho firmu někdo obchází. Na druhou stranu byl jako brusič diamantů opravdu proslulý – nejen tady, ale i mezinárodně. Mohlo se rozkřiknout, že má ve firmě prima kousky, které by se daly čmajznout. To jsou její slova, ne moje."

„Co partneři? Zaměstnanci?" zeptala se Sachsová. „Netuší Patelova sestra, kdo by mohl být svědkem?"

„Tak tohle vážně nevěděla. Patel vlastnil firmu sám. Žádné zaměstnance na plný úvazek neměl – byl to skrblík a nikomu nevěřil tak, aby ho nechal pracovat na kamenech. Ale sestra měla pocit, že k němu čas od času docházel nějaký mladík, který se u něj učil na brusiče diamantů. Zeptali se jí, jestli neměl iniciály S nebo VL, ale tohle vůbec netušila."

„Nejspíš mu dával výplatu bokem, aby ušetřil na odvodech," konstatovala Sachsová. „Takže nemá výplatní listinu, které bychom se mohli chytit."

Kriminalistický tým z Queensu prohledal Patelův skromný byt na Upper West Side, kde podnikatel bydlel od doby, kdy jeho manželka zemřela na rakovinu. Neobjevili žádné stopy vloupání a nenašli ani diamanty Grace-Cabot, které Rhyma zajímaly nejvíc.

Rovněž Patelův telefon nebyl nikde k mání, takže jejich kontakt z oddělení počítačové kriminality NYPD momentálně dával s operátorem dohromady seznam příchozích i odchozích čísel. Všichni doufali, že mezi adresáty Patelových telefonátů budou figurovat i S nebo VL.

Sachsová poodstoupila stranou, aby si mohla zavolat. Během rozhovoru nepřítomně pokyvovala hlavou a zapsala si pár poznámek. Nakonec nadiktovala volajícímu svoji e-mailovou adresu.

Za malý okamžik pípnul v počítači doručený e-mail. Sachsová se rozloučila a otevřela ho.

„Jde se do kina," ohlásila. „Volali mi z agentury, která zajišťuje ostrahu budovy. Tohle je záznam z bezpečnostní kamery na druhém patře z dnešního dopoledne." Otevřela soubor a začala přehrávat zrnitý černobílý záběr.

Rhyme si přitáhl vozík blíž. Patel dorazil do práce kolem půl deváté. Pak se dlouho nedělo nic, až pár minut před jedenáctou se v záběru objevil vousatý muž v černém kabátě a v klobouku s úzkým okrajem. Zdálo se, že má krátké tmavé vlasy. Stiskl tla-

čítko interkomu, vstoupil do Patelovy kanceláře a zdržel se tam zhruba dvacet minut.

„To bude nejspíš S – Patelův poslední návštěvník."

Když od jeho odchodu uběhlo podle časové značky přibližně pět minut, začaly se v záběru objevovat černé flíčky a pak se v něm na zlomek vteřiny mihly rukavice a hlava v kukle – pachatel právě postříkal objektiv černou barvou, přičemž sám zůstal víceméně skrytý. Následující záběry už byly rozmazané a neodhalovaly vůbec nic.

Rhyme se zadíval na Coopera, který už jeho otázku vytušil. „Ten sprej jsem ověřil. Generický. Zdroj se nedá vypátrat."

Kriminalista zabručel.

„Záběry z bezpečnostní kamery umístěné přímo u Patela zmizely," připomněla ostatním Sachsová. „Pachatel čtyřicet sedm si je vzal s sebou, ale několik policistů z Midtownu Sever shromažďuje záběry z kamer na ulici. Většina soukromých kamer zachycuje vnitřky prodejen, ale je tam i pár venkovních. Uvidíme, co z toho vzejde. Kromě toho prohledávají nákladovou rampu na Šestačtyřicáté ulici, kam vede požární schodiště."

Požádala Coopera o nejostřejší snímek S z chodby před Patelovou firmou. Technik jeden zpracoval a poslal jí ho e-mailem. „Předám ho policistům v terénu. Třeba se jim podaří zjistit jeho jméno." Posadila se k nejbližšímu počítači, přihlásila se, uploadovala snímek a poskytla ho všem policejním složkám ve městě.

Mel Cooper se obrátil k ostatním. „Už jsem identifikoval kameny, které nesl ten učeň, nebo kdo to byl, v tašce, když ji zasáhla kulka. Zdá se, že jsou to serpentinity nebo jejich příbuzné – říká se jim tak kvůli barvě a skvrnité textuře, která připomíná hadí kůži. Pokud hornina obsahuje granáty nebo diamanty, označuje se jako kimberlit. Což je právě tenhle případ. Vidím tu drobné krystalky, které by mohly být diamanty. Patel horninu nejspíš štípe a vybrušuje z ní náhrdelníky nebo náušnice."

V salonu se rozdrnčela pevná linka. Na displeji svítilo předčíslí, které Rhyme neznal.

Sachsová na přístroj pohlédla. „Jižní Afrika."

Aktivovala reproduktor a přijala hovor. „Ano?"

„Ano, zdravím. Sháním nějakou inspektorku Amélii Sachsovou." Mužský hlas hovořil s melodickým přízvukem obsahujícím špetku holandštiny.

„To jsem já."

Volající se představil jako Llewellyn Croft, ředitel společnosti Grace-Cabot Mining, Ltd. se sídlem v Kapském Městě.

„Pane Crofte, shodou okolností jsem právě v místnosti s poručíkem Lonem Sellittem z newyorské policie a s konzultantem Lincolnem Rhymem, kteří nás taky poslouchají."

„Dostal jsem váš vzkaz. Říkala jste, že jde o nějakou krádež, která by se nás mohla týkat?"

„Přesně tak. Po telefonu jsem vám nechtěla sdělovat detaily, ale s politováním vám musím oznámit, že brusič diamantů, který měl dotyčné kameny v držení, pan Jatin Patel, byl zavražděn při loupeži."

Chvíle ticha. A pak všichni uslyšeli heknutí.

„Ne! Ach ne. Zrovna minulý týden jsem se s ním viděl. Ne, to je prostě strašné." Hlas mu ochabl. „Pořád tomu… Zavražděn?"

„Bohužel ano."

„Spolupracovali jsme s ním dlouhá léta. Patřil k nejlepším brusičům diamantů v New Yorku. No, vlastně i na světě." Croft začal chraptět, a tak si odkašlal a pokračoval: „A vy tvrdíte, že se od něj ztratily naše diamanty? Víte to jistě?"

„Ne, jistě to nevíme. Je to jeden z důvodů, proč vám volám. Našla jsem prázdnou krabičku se stvrzenkou na dodávku čtyř položek s identifikačními čísly GC-jedna až čtyři."

„Ano," reagoval ředitel zděšeně. „Tyhle diamanty patří nám."

„A jejich hodnota v randech činí přibližně šedesát osm milionů?“

Povzdechnutí. A pak nic.

„Pane?“

„Ano, na tolik jsou pojištěné. Ale to byly v surovém stavu – po dokončení by se prodaly za mnohem víc.“

„Dobrý den, tady je detektiv Lon Sellitto. Pokud je vám tedy známo, měl pan Patel ty drahokamy u sebe? Nemohl je třeba někam poslat ke zpracování?“

„Ne, ne. To by nikdy neudělal. Jedině on měl dost talentu na to, aby na nich mohl pracovat. Proboha. Ty kameny… Víte, kdo to udělal?“

„Vyšetřujeme to,“ odpověděla Sachsová.

Sellitto se zeptal: „Kdo věděl, že Patel tyhle diamanty má?“

Nastala chvíle ticha, po níž Croft prohlásil: „Já samozřejmě nemůžu vědět, komu to Jatin prozradil. Ale pochybuju, že by se o nich před někým zmínil. Nevím, nakolik jste obeznámení s diamantovou branží, ale tady nikdo o práci nemluví. Zvlášť v případě tak jedinečných drahokamů. Bezpečnost nade vše. A v naší firmě? Vy si určitě myslíte, že to udělal někdo z naší branže. Jenže o tom, že se ty kameny přesouvají k Jatinovi, vědělo jen pár členů vedení. A ti všichni včetně mě jsou ve firmě podílníky – a upřímně řečeno se nám všem daří velmi dobře. A pokud jde o běžné zaměstnance a horníky, tak ti nemají tušení, co se s daným kamenem po vytěžení a zpracování děje. Dopravní společnosti sice někdy prodávají informace zlodějům, ale tyhle kameny jsem dovezl do New Yorku já osobně. Až tak byly cenné.“ Na chvíli se odmlčel. „To je nenahraditelná ztráta.“

„Ale proč ho zajímaly zrovna surové kameny?“ přerušil ho Rhyme. „A proč zrovna tyhle?“

„Podle mého kvalifikovaného odhadu zloději nešlo konkrétně o kameny od nás. Prostě si náhodně vybral Jatinovu prodejnu a pak po něm chtěl nezpracované diamanty. Vybroušené

kameny totiž mají laserem vypálená registrační čísla, která jsou vidět pod lupou. Kvůli tomu se velmi obtížně zpeněžují. U surových diamantů je černý trh mnohem větší a bezpečnější. Proto jdou profesionálové vždy po surových kamenech."

„Znáte v Americe někoho, komu by zloděj mohl ty diamanty prodat?" zeptala se Sachsová.

„V Americe ne. Ale můžu vám dát číslo na newyorskou pobočku naší pojišťovny. Stejně je o tom budu muset uvědomit. A ti určitě mají někoho, kdo vám s tím dokáže pomoct." Nadiktoval jí telefonní číslo a Sachsová si ho zapsala.

Croft pokračoval: „Opravdu doufám, že budete moct nasadit všechny prostředky, abyste toho člověka dopadli. Je to strašná tragédie. Nevýslovná."

Tři zavraždění lidé, jeden z nich předtím mučený. A dva svědkové v ohrožení.

Jenže se zdálo, že Llewellyn Croft má na mysli něco jiného.

„Víte, podle mě zloděj neprodá ty kameny, jak jsou. Spíš je nechá rychle rozřezat – *naporcuje* je jako řezník a vybroušené kousky pak zmizí někde na masovém trhu v Amsterdamu, Jeruzalémě nebo Súratu. Tyhle diamanty byly předurčené ke slávě. Ale teď? Teď přijdou vniveč." Odmlčel se a zopakoval: „Tragédie."

Sellitto zkřivil obličej. Odpovědi se tedy musela opět ujmout Amélie Sachsová. „Uděláme maximum, pane Crofte, abychom je vypátrali," řekla a chladným tónem dodala: „A aby o život nepřišel nikdo další."

KAPITOLA 9

Vimal Lahori seděl v parku na Washington Square, v té příjemné enklávě poklidné městské zeleně v Greenwich Village, a obepínal si rukama úzký hrudník, aby se uchránil před březnovým chladem. Za přívětivějších dnů tady bývala k vidění opravdu pestrá společnost: pouliční muzikanti, chůvy, znudění drogoví dealeři, snaživí studenti, básníci čmárající do notýsků, zamyšlení univerzitní profesoři nebo byznysmeni, kteří by z wallstreetského sídla svého hedgeového fondu nebo advokátní kanceláře klidně došli domů i pěšky, ale oni stejně radši jezdili limuzínou.

Byl časný večer a Vimal seděl ve stinném a opuštěném koutě, daleko od vysokého a dobře osvětleného oblouku, který dával vzpomenout na Vítězný oblouk v Paříži. Zadíval se na auly a domky v areálu Newyorské univerzity i na krásné městské vily z poloviny osmnáctého století, v jejichž oknech zářila žlutá světla. Lidé uvnitř se připravovali na večerní výpravu do města – sprchovali se, upravovali, oblékali. Případně krájeli zeleninu a usrkávali víno, než přijde večerní návštěva. Vimalu Lahorimu se při pohledu na tyto drobné, ale jemu zapovězené rozkoše chtělo plakat. Nepřítomně si pohrával s hnědým látkovým náramkem, který mu vyrobila Adeela. Otec však měl obavy, že by mu mohl překážet při práci s tmelkou, a tak si ho Vimal nasazoval, až když vyšel z domu.

Z autobusového nádraží vzdáleného třicet až pětatřicet bloků severním směrem se sem vydal složitou trasou, během níž se často ohlížel přes rameno. Původně měl v plánu jet metrem, ale šokovaný výraz muže, který mu na nádraží vrátil telefon, jím otřásl tak, že se raději rozhodl jít pěšky.

Nebylo příliš pravděpodobné, že vrah bude pročesávat metro, jezdit vlaky sem a tam a doufat, že na Vimala narazí. Samozřejmě byl ve výhodě, poněvadž Vimala viděl a přesně věděl, jak vypadá, zatímco on z lupiče zahlédl jen kuklu, rukavice a tmavé oblečení.

Zároveň zjistil, že jeho paranoia není zcela neopodstatněná; cestou se totiž zastavil v baru, kde do sebe obrátil dvě koly a podíval se na zprávy. A v těch se dozvěděl, že vrah je stále na útěku, přičemž policie předpokládá, že se zdržuje ve městě a je ozbrojený a nebezpečný. Pokud někdo disponuje informacemi o tomto zločinu, má to prý neprodleně oznámit na nejbližší služebně. Policejní mluvčí to vyslovila tónem, který jako by dodával: ve vlastním zájmu. Možná mají informace, že vrah skutečně hledá svědka, který ho zahlédl na místě činu. Vimal musel předpokládat, že tomu tak je.

Znovu si vzpomněl na prodejnu plnou krve. Počáteční šok zmizel a nahradily ho hrůza a žal. Pan Patel je mrtvý. Byl nesmírně náročný, přísný a máloco ho dokázalo uspokojit. Zároveň však byl rozumný. A svým způsobem i laskavý. Vimal si sice o branži, které pan Patel zasvětil život, myslel své, ale to neznamenalo, že jeho učitel není génius. Vimal dobře věděl, jak obtížné je přimět ruce, aby vytvořily něco, co vidí srdce.

A pak ten milenecký pár, ti dva zákazníci, mladý muž a žena! Bylo moc a moc smutné, k čemu se nachomýtli. William a Anna. Vimal si vzpomněl, že se měli za půl roku brát.

Těla ležící v prodejně si nestačil dobře prohlédnout, protože ho setkání s vrahem šokovalo a všechno se seběhlo příliš rychle. Navíc se mu těsně předtím vpálil do sítnice obraz nehybných